

ДІТЧ ЖУРНАЛ

1 2004

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТИЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5359. Індекс: 23979

Головний редактор
Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:
єп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ
єп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ
єп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК
єп. Роман ДАНИЛЯК
єп. Софрон МУДРИЙ, ЧСВВ
о. Петро ГЕРИЛЮК-
КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД
с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ
Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Андрій КОСТИРКА

Художній редактор
Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор
Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерна верстка
Оксана ГОРІН

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2004

Адреса редакції:
вул. Б. Хмельницького, 35/3а, м. Львів, 79019
тел.: (0322) 97-85-74, факс: (0322) 97-85-74
e-mail: gbook@mail.lviv.ua

Друк: СПД Брошко, інд. 2581115876

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора <i>Роман Брезіцький Живе Ісусове слово</i>	2
2. Боротьба зі злим духом <i>єп. Станіслав Падевський Велика гра за душу, або</i> <i>“Під “Сонцем” сатани”</i>	5
3. Відлуння Фатіми <i>Лист с. Луції з Фатіми</i>	7
4. Сльози Марії <i>Чому Марія плаче?</i>	8
5. Тайнство віри <i>Михайл Євдокімов Серце Христове у Східній Церкві</i>	12
6. Земне і небесне <i>Ієромонах Теофан Духовна боротьба</i>	18
7. Голос Марії <i>о. Любо Куртовіч На дорозі навернення і святості з Марією</i>	23
<i>о. Маріо Кнезовіч Хто є моєю дорогою?</i>	24
8. Наші інтерв'ю <i>Божя Матір, Богородиця – Ковчег спасіння</i>	26
9. Дар найкращий <i>Зустріч з Любов'ю і Терпінням Розіп'ятого Ісуса...</i>	31
10. Постаті Церкви <i>с. Володимира Максимів, ЧСВВ 2004-ий – рік ювілеїв</i>	33
11. Тема для роздумів <i>Валерій Бочкарьов Телегонія або таємниця спадковості</i>	35
12. Духовні реколекції <i>Реколекції у Підгірцях 2003 року Божого</i>	38
13. Нам пишуть <i>Листи читачів</i>	41

ЖИВЕ ІСУСОВЕ СЛОВО

Ви помиляєтеся, коли думаєте, що Ісус мовчить і некліпно споглядає вас з мільйонів Своїх ікон та розп'ять. Він не той, про кого можна сказати, що жив собі такий-то геніальний чоловік 2000 років тому, що це було дуже давно...

Ісус живий сьогодні, вже, тут, щомиті. У Нього гаряче і любляче серце Бога. Послухайте, якими словами палахкотить Його серце до нас. Пірніть з головою у Його “Послання милосердної любові до малих душ”, тобто до нас з вами. (Воно видане у трьох книгах у нашому видавництві). Наш Господь сам диктує це послання малій душі на ім'я Маргарита, нині вже вісімдесятилітній жіночці, яка проживає в Бельгії. Але, як і в молоді літа, вона – Його “улюблена квіточка”, “маленька рослинка”. Читайте уважно – тоді відчуєте потребу молитися, як дихати...

1 січня 1968

Любіть істину. Все приймайте як таке, що виходить від Мене. Чому говорите, що любите Мене, якщо не виконуєте Моїх настанов?

Я даю дарма від Любові. Скажіть лише ТАК – і будете володіти нею.

З кого складається сім'я? З батька, матері, дітей. Так і

Моє Царство. Але скількох ще блудних синів Мені треба повернути в батьківський дім. А невинні? Що зроблю Я з ними?

Божевільний світ втратив відчуття дійсності і не бачить, що руйнуються його

основи. Його розбещеність не терпить жодної протидії приємній для нього марноті марнот. У багатьох душ повністю атрофована совість. Довкола – марнотність, і вона проникла в глибини душ. Прошу малих, а Мені відмовляють.

6 січня 1968

Зрозумій, доню Моя, що надмірні земні насолоди немиче зменшують побожність.

У церквах, – осередках спокою і радості, – порожньо. Хто очікує Бога?

Відданих Мені занадто мало, аби вгамувати спрагу Мого Пресвятого Серця.

А в місцях розваг людно.

Все, що йшло своїм порядком, зруйновано.

Дух протиріччя править світом душ.

Яка відповідальність покладена на тих, кому Я дав владу єднати і роз'єднувати?

Горе тим, хто може єднати на землі, але не робить цього. Бо хоч і велика потреба любові у Бога, Моя любов не сліпа, і Я виставлю вам великий рахунок.

Дитино Моя, тебе Я вибрав для цієї застороги. Прийми з рук Моїх любов і милосердя для всіх. Але молися, щоб не вичерпалося Моє терпіння.

9 січня 1968

Існують царські молитви, які глибоко зворушують Моє Божественне Серце. Такою є чиста братня молитва упокорених про милосердя Господнє.

18 січня 1968

Серця нерозумні, серця жорстокі, ви самі оголошуєте собі вирок. Жало смерті проникне у вашу невідячну плоть ще глибше. Не опирайтеся. Відмолюйте

гріхи. Свої і світу. Кайтеся!
Кайтеся! Кайтеся!

23 січня 1968

Дитино Моя, нехай надія
роздмухує в твоєму серці
полум'я Божественної Лю-
бові, яка викличе в тобі пал-
ке бажання коритися їй.

24 січня 1968

Доню Моя, доню Моя,
осягни те, що приємне Бо-
гові, але гірке для твоєї
людської природи.

26 січня 1968

Покірна дитино Моя, ти
віднайшла в Моїх очах ласку.

Люби Мене всім серцем
у своїй самоті.

До великої радості зви-
кають, і це завдає шкоди ду-
ховному поступові.

Любов до Бога та служіння
Йому, незважаючи на переш-
коди, – незаперечний доказ
життєздатності любові.

Візьми Мою руку, закрій очі.

Ти ідеш дорогою, з обох
боків – безодня. Не дивися
у прірву.

Я веду тебе, довірся Мені.

Я бачу за тебе, йду за
тебе, думаю за тебе.

Ти – це Я. Я – це ти...

Ніколи ще не зустрічався
Я з таким нерозумінням.

Морок, породжений не-
ладом, – нестерпний.

Але... прозріння не настає.

Доню Моя, Послання за-
гальмує безлад. Покваптеся
розповсюдити його. Скільки
ще душ порятує воно! Я з

тобою і зі всіма малими ду-
шами. Оберігай їх.

Людству загрожує щось
жахливе. Порятунку обіцяти
не можу.

Але навіть, якщо цього
разу обійдеться, загроза не
зникне, поки світ не вдасть-
ся повернути до віри.

Матір Божя – покровителька Львова

28 січня 1968

Я – твоя надія. І ти змо-
жеш надіятись на Мене, поки
зможеш любити Мене.

2 лютого 1968

Неспокій огортає світ.
Душі знесилюються, у них

підтяті крила. Скільки ска-
лічених доль на попелищах!
Невже через відсутність
Любові та уміння володіти
собою буде достатньо іскри,
щоб спалахнула пожежа, в
якій загине людство?

Я хочу справ. Не слів, а
дії.

Благословляю того, хто
повстане проти світу та його
облудності. Разом з ним Я
змагатимусь за справедли-
вість.

... ..

Я – дорогоцінний дар Лю-
бові для того, хто Мене лю-
бить.

12 лютого 1968

Хай буде з вами радість
вічної Господньої любові.

Лише чиста любов повин-
на бути спонукою ваших
учинків, щоб завжди спочи-
вала на вас Моя ласка. Збе-
рігайте в серцях навіки цю
заповідь: “ЛЮБИ ГОСПО-
ДА БОГА ТВОГО УСІМ
СЕРЦЕМ, УСІЮ ДУШЕЮ
І ВСІМА СИЛАМИ СВО-
ЇМИ”.

19 лютого 1968

Нехай Бог зв'язує і
роз'єднує.

Ніхто не може компенсу-
вати втрати світові, який по-
жирає зло.

Жаль, але така жажлива
дійсність.

Голос Любові не долинає
до багатьох.

Відступництво наближає
катастрофу.

Страшний суд

Воістину кажу тобі: винні в загибелі душ дуже дорого заплатять за це. В Моїх очах ціна за душу, яку Я створив, значно збільшується під час її загибелі. Це означає, що душа повинна прославляти Мене, а

вона, навпаки, зневажає Творця, потрапивши в тенета зла.

21 лютого 1968

Людське і Господнє однаково належить Мені. Я володар і одного, й другого.

У тебе особисто нічого немає. Все – від Мене.

Невже не розумієш?

ЯЄ, Я ІСНУЮ, а ти тільки існуєш у МЕНІ.

Поза Мною ти не існуєш.

Твоя любов до Мене виходить від Мене. Ти повинна повністю скоритися Тому, хто керує тобою. Хай дитина Моя віднайде радість у своєму небутті. Я подарував тобі життя і дарую божественність твоїй людській сутності – через любов, якою надихаю душу. Це – виняткова радість, бо виходить вона від Мене. Тільки завдяки Мені люди усвідомлюють своє ніщо.

Відчуття власного безсилля піднімає тебе до рівня Моєї Любові і Мого милосердя. Пізнай убогість свого духа. Тужи, але не впадай у відчай. Я приходжу на допомогу з ніжністю. Лише пам'ятай, що без Мене ти нездатна ні на що. Вір Мені і не втрачай надії.

Життя ранить тебе. Подумай про нестерпні образи, які щомиті ранять Мене.

Ти безсила. Подивися на Мене, прибитого цвяхами до Хреста: Я приголомшений ненавистю і також безсилий зворушити душі, незважаючи на відкупну Жертву Свою, яку приніс.

Дівчино Моя, страждання твого Божественного Друга незмірно більші за твої. Але Я так люблю тебе, що приймаю твій біль як Свій, і розділяю тугу твою.

(Продовження у наступному номері)

Діти Непорочної

ВЕЛИКА ТРА ЗА ДУШУ, АБО “ПІД “СОНЦЕМ” САТАНИ”

Джордж Бернанонс, великий психолог і мислитель, богослов без ряс, не ковзався на поверхні життя, але проникав у глибину, досліджуючи людські душі, вивчаючи їхні таємні глибини. Він не міг не помітити того, хто бродить за людиною крок за кроком, пильно зазираючи їй у очі.

Одну зі своїх книжок він назвав “Під “сонцем” сатани”.

Чи ж ми дійсно жили під сонцем злого духа, князя цього світу?.. Подібно, як Данте відкрив пекло, так Бернанос здемаскував сатану. У цій книзі йдеться про священика, обдарованого багатьма ласками, в життя якого вдерся диявол і боровся з ним за людські душі аж до покутної смерті священика. Книжка Бернаноса хоча й роман, проте це – не вигадана історія... Автор стверджує, що в її основі лежать справжні документальні факти, які свідчать про надзвичайне життя пароха невеличкої парафії у Лімбрі (Франція).

Інша історія зі сфери демонології починається тим фактом, що у половині ХХ століття в Англії до рук К. С. Люїса потрапили листи. Письменник у вигляді книжки пожертвував їх публіці, однак ніколи не виявив, хоча багаторазово розпитували його про це, як він заволодів цією кореспонденцією. Яким же було здивування читачів, коли виявилось, що це записи листування між дияволом Крутенем – міністром стану в пеклі і Шашенем – початкуючим спокусником, котрий щойно здобував диявольські остроги серед людей. У листуванні між цими несимпатичними панам йшлося, головним чином, про “пацієнта”-аноніма, який нічим особливим не відрізнявся: звичайна людина, як кожен з нас. “Пацієнт” був би, напевно, здивований, коли б дізнався, що він є предметом постійного диявольського “підкулювання”. Ще більшим було б його здивування, коли б довідався про причини цієї диявольської

“турботи”, а саме: за допомогою підступу, шахрайства, хитрощів привести його в “дім нашого отця безодні”, – як називають дияволи, що листуються між собою, – пекло.

Розглядаючи чергові листи, щораз більше дізнаємося про “пацієнта”. Спочатку це – людина невіруюча, котра тільки наворачтається до християнства. Але перш за все нашу увагу привертає імпонуючий набір диявольської техніки спокушування, яка докладно описується Крутенем. Він має неабиякий досвід, бо піклувався вже не одним “пацієнтом”. Листи

написані з гумором, іронією, жваво, а мова йде про все, що звичайне, людське і нам не чуже. Однак під час читання початковий веселий настрій відступає, а з'являються думки, на зразок: “Що мені це нагадує?” Потім виникають щораз виразніші запитання: “Звідкіля я це знаю?”, щоб під кінець книжки перейти вже до цілковито серйозного і зовсім не смішного запитання: “А яким же я є “пацієнтом?” Урешті доходимо висновку, що з “пацієнтом” ми поєднані набагато більше, ніж нам здавалося напочатку. Диявольські засоби спокушування, а що гірше – їхні ефекти виглядають напрочуд знайомими...

Шашіль пробує ввести метушню в молитву “пацієнта”, тим самим блокуючи її ефективність. Пізнаємо весь набір засобів, які сприяють відтягуванню думок “пацієнта” від Бога, скеровуючи їх на “справи, для нас корисні”, – як твердить Крутень. Можемо теж довідатися, які рутинні засоби використовують спокусники у сфері сексуальності, як також більш ефективні, наприклад, введення в пиху, прищеплення сектантської ментальності, справжнє майстерне диявольське презирство, як-от переконання, що як вислухана, так і невислухана молитва є прекрасним засобом її неефективності. Пізнаючи демонічну майстерню, насувається питання: чи у конфронтації з такою хитрістю “пацієнт” має якийсь шанс? Виявляється, що так. Бо існує Хтось, хто помітно перешкоджає диявольським підступам. Більше того, ці підступи є цілком неефективними, якщо тільки “пацієнт” у щирій молитві звертається до Бога. “Наша ситуація миттю стає безнадійною”, – втаємничує Крутень молодого спокусника. Враження від цього забавного і, водночас, овіяного жахом читання складається таке, що кожен з нас бере участь у цій великій грі, в якій ставкою є ми самі. Кінцевий наслідок цієї гри залежить від нашого вибору: чи послухаємо ми ворожих диявольських підшептів, чи приязного захоплення Неба.

Потребуєте доказів? Якщо так, існує інша книжка, в якій диявол показав своє обличчя в

листах, з котрими звернувся до Андре Фросара. Заохотили його до цього професія журналіста Автора і бажання похвалитися своїми успіхами.

Батько брехні подає ряд причин, задля яких повинні визнати його реальне існування. Повинні, бо, як із задоволенням помічає диявол, сьогодні вже мало хто у мене вірить. Отже, пригляньмося до чергових картин диявольської діяльності у сучасному світі. Найбільший підступ сатани – це переконання людей у тому, що він не існує. На противагу попередній книжці, остання зосереджує увагу на більш загальних проблемах, котрі стосуються цілих народів, суспільностей і систем. Зі здивуванням дізнаємося, скільки так званих інтелектуальних течій та ідеологій виникло “при непомітній підтримці” Князя Темряви.

Батько брехні й маніпуляції не любить, коли викриваються тайники його діяльності. “Врешті, – як написав Крутень, – завдання спокусників – дурманити людей, а не навчати їх”.

Варта згадати вислів російського композитора єврейського походження Альфреда Шніттке, який був охрещений в Католицькій Церкві. Надзвичайно драматично звучать його роздуми про добро й зло у музиці. Як він стверджує, метафізичне зло криється в “шлягерах” типу рок-музики, котрі паралізують індивідуальність...

Сатана пропагує зло під видом добра. Воно повинно притягувати, повинно бути приємним, спокусливим, мати обличчя чогось, що легко входить у душу, комфортного, приємного, завжди притягаючого.

Шлягер тут – найкраща маска для усякого диявольського впливу: це спосіб проникнення у душу. Тому композитор не бачить іншого способу виявлення зла у музиці, ніж за допомогою шлягера.

Ця думка справді підтверджує те, що сатана виступає інкогніто, прибирає сто облич, але не має серця. А що надхарактерне для нього – він панічно боїться святості.

Єп. Станіслав Падевський

Діти Непорочної

Лист с. Луції з Фатіми

“Отче, (йдеться про духовного провідника с. Луції о. Августина Фуентеса, *прим. ред.*), Матір Божа дуже незадоволена, бо не прийняли до своїх сердець Її послання 1917 року. Не пройнялися ним ані добрі люди, ані злі. Добрі поступають так, як до цього часу, і не зберігають небесних норм, а злі йдуть широкою дорогою загибелі, не звертаючи жодної уваги на кари, що їм загрожують. Прошу вірити мені, отче, що Господь Бог дуже скоро покарає світ. Це буде велика кара! Нехай отець собі уявить, скільки душ поглине пекло, якщо люди не молитимуться і не покутуватимуть. Це, власне, і є причиною смутку Матері Божої.

Отче, прошу повторити всім те, що Матір Божа говорила стільки разів:

“Багато народів зникне з лиця землі. Без Бога вони будуть вибраним бичом, котрим Господь покарає людство, якщо воно, за посередництвом молитви і Таїнств, не отримає ласки навернення”.

Терпіння Непорочному Серцю Марії та Найсвятішому Серцю Ісуса спричинює також відхід від Бога монашества та священників. Злий дух знає, що монашество і священники, занебуючи своє чудове покликання, притягують багато душ до пекла. Це вже остання хвилина, аби уникнути кари Неба. У розпорядженні своєму маємо два великі серйозні засоби: молитву й жертву. Злий дух робить усе, що в його силі, аби вивести нас із зосередження і знеохотити до молитви. Або спасемося, або загинемо. Однак, отче, необхідно сказати людям, щоб не чекали на заклик молитви ані з боку Папи, ані єпископів, парохів, наставників. Час найвищий, щоб кожний, з власної ініціативи, почав сповняти побожні вчинки, а також перемінив своє життя згідно вказівок Матері Божої. Злий дух прагне заволодіти посвяченими душами (мова йде про душі священників, монахів, монахинь, а також членів різноманітних релігійних товариств, об'єднань тощо), стараючись їх здеморалізувати. Сатана пробує допровадити людей до затверділості, тому прибігає до всіляких

можливих підступів, пропонуючи навіть модернізацію релігійного життя! Він робить так, що внутрішнє життя стає пустим, безплідним, а світські люди не хочуть відректися приємностей і цілковито посвятитися Богові.

Прошу пам'ятати, отче, що дві речі причинилися до посвячення Жасінти і Францішку: смуток Матері Божої та візія пекла. Пречиста Діва перебуває наче поміж двома мечами: з однієї сторони – вперте людство, байдуже на кари, які їм загрожують; а з другої – ми, ті, що топчуть Святі Таїнства і легковажать карами, які насуваються на нас, зневірених, котрі легко піддаються пихатості й зматеріалізуванню.

Матір Божа виразно сказала: “Наближаємося до кінця днів”. Повторила це мені тричі. Перший раз сказала, що злий дух розпочав вирішальну боротьбу, після котрої буде один переможець і один переможений: або станемо на сторону Бога, або на сторону сатани. Другий раз наголосила, що найважливішими запобіжливими засобами, даними світові, є вервиця і почитання Її Непорочного Серця. Третій раз ствердила (а люди погордили усім, що до цієї пори нам жертвувала), що вказує нам, повна побоювань, останній якір спасіння. Ним є Вона Сама, Її останні багаточисельні об'явлення, Сльози, послання, дані провидцям по цілому світі. Якщо не послухаємо Її, Марію, надалі ображатимемо Її й не отримаємо більше прощення.

Ми повинні якнайшвидше усвідомити собі страшну дійсність. Тут не йде мова про те, щоб ми боялися. Проте з тим закликом не можна баритися, бо відколи Марія виявила, що вервиця стала дуже дієвою, не існує жодної такої проблеми, матеріальної чи духовної, суспільної чи міжнародної, котрої не вдалося би розв'язати за допомогою вервиці та наших жертв. Вервиця, відмовлена з любов'ю й старанністю, потішить Марію, витираючи сльози Непорочного Серця”.

22 травня 1958 року

Діти Непорочної

ЧОМУ МАРІЯ ПЛАЧЕ?

(Продовження. Початок у №№ 3-6, 2003 р.)

**1990 р., Вінзор
(Онтаріо, Канада)**

Генрік Мазурек, брат III Чину Отців Пасіоністів, проживає у Канаді з 1986 року. 1988 року він придбав фігурку Матері Божої Духовної Тројанди. 20 квітня 1990 року в оселі Генріка з фігури Матінки Божої поплили сльози. Це явище вперше відбулося у п'ятницю в тиждень Милосердя після Воскресіння Господнього. Феномен повторювався багато разів. У перші два роки з обличчя фігурки Марії спливали криваві сльози. Хворі отримали зцілення від різних хворіб, багато людей повернулося. 15 серпня 1993 року попливла також кров з образу с. Фаустини Ковальської.

Матінка Божа у посланнях, даних Генріку, закликає до молитви, покаяння, винагородження, поправи життя. 9 лютого 1992 року Марія просила, щоб люди неустанно відмовляли вервицю як у храмах, так і в родинях. Богородиця скаржилася на занедбання цієї практики й незнання молитви на вервиці в середовищі дітей та молоді. Молодь у сучасному світі перебуває в великій небезпеці, бо не ходить на Служби Божі, не приступає до сповіді та св. Причастя. Усе це через занедбання релігійного виховання і брак доброго прикладу зі сторони родичів. Тому брат Генрік, виконуючи прохання Матінки Божої, організовує для вірних вечерники молитви: в родинях,

Плачуча фігурка Матері Божої (Ароо, Філіппіни)

серед дітей і молоді, щоб оживити релігійне життя, особливо практикування молитви на вервиці. Крім Вінзору, бр. Генрік

організував вечерники молитви в інших містах Канади, США. У Чикаго таких вечерників налічується вже сорок.

Брат Генрік постійно наголошує, що вечерники молитви, як і відвідання родин з чудотворною фігуркою Матінки Божої організовує за дорученням Марії.

Від 23 березня по 6 квітня 1995 року бр. Генрік перебував з чудотворною фігуркою в Чикаго, а 25 березня відвідав цвинтар Цариці Неба в Хільсіді, поблизу міста. Окрім послань від Марії, бр. Генрік отримує також послання від Ісуса. 6 січня 1992 року Спаситель нагадав братові, щоб вірні приймали Його Тіло у св. Причасті в стані ласки після сповіді. 17 січня 1994 року Ісус в храмі Внебовзяття у Віндзорі сказав: “Моїй Матері довірив опіку над тим містом і краєм. Хто почитатиме Мою Матінку в тому місці та прийме Її фігурку, відповідь на заклик Богородиці, включиться у це апостольство молитви, той матиме для себе особливу опіку Неба під час великої проби і кари Божої, котра наближається.”

1992 - 1993 р., Агоо (Філіппіни)

Об’явлення Богородиці на горі Барангау Сан Антоніо, поблизу м. Агоо розпочалися 31 березня 1989 р. 25 березня 1989 цього ж року Жудіель Ніева, засинаючи, почув співи Ангелів. Вони заповіли Жудіелю об’явлення Марії 31 березня на горі Барангау Сан-Антоніо. Пречиста Діва Марія під час цієї з’яви просила Жудіеля піти на гору, бо там побачить Пресвяту Родину. І справді Жудіель дійсно побачив там Пресвяту Родину в оточенні Ангелів. Ма-

рія попросила його знайти джерельце, котре відразу ж поблагословила, щоб люди цією цілющою водою лікували тілесні й психічні хвороби. Хлопчик чітко бачив, як ясні промені, котрі випромінювалися з Серця Марії, були направлені до джерельця. Марія просила хлопця заохочувати людей до відвідин цього місця та молитви, особливо в Її свята. Пречиста Діва просила молитися на вервиці, виконувати покутні вчинки у намірі навернення грішників. Богородиця відкрила Жудіелю мету Свого об’явлення в Агоо: **Вона з’явилася для злагодження і стримування Божого гніву проти грішного світу.** Пресвята Діва Марія обіцяє за сповнення Її побажань примирення Божого “гніву” на світі. Саме тому просить нас про допомогу в спасінні грішників і порятунку світу від катастрофи через навернення й поширення Її послань. Під час об’явлень Жудіель отримав декілька разів містичне св. Причастя, подане Ангелом на очах свідків. 6 лю-

того 1993 року з обличчя дерев’яної фігурки (170 см) Матері Божої Непорочної Цариці Неба і землі спливали криваві сльози.

8 вересня 1991 р. Марія назвала Себе Непорочною Царицею Неба і землі. Тоді сказала, що Вона – єдина надія, коли “вибухне гнів” Бога, щоб очистити цей грішний світ від несправедливості. Багато осіб крокує дорогою до вічної загибелі. Люди не покують і не моляться за грішників. Вказуючи на Своє Непорочне Серце, Марія закликала людей до молитви на вервиці в намірі навернення грішників, а також до жалю за поповнені гріхи. Окрім цього, заохочувала до ношення параману, котрий необхідно поєднувати з молитвою на вервиці.

7 жовтня 1991 року Марія назвала Себе Царицею святої Вервиці та підкреслила, що вервиця – найпотужніша зброя проти зла. Закликала до жалю за гріхи і навернення ще до приходу кари. У цей день Жудіель

бачив, як Пресвята Діва Марія плакала кривавими сльозами.

31 березня 1992 року Матір Божа вказала, яким чином можна досягнути спасіння, використовуючи сім релігійних практик, котрі назвала сімома ключами до Неба, а саме:

- щоденна участь у Службі Божій;
- часте посіщення Найсвятіших Тайн;
- щоденне відмовляння повної вервиці (навіть під час подорожі), Лоретанської літанії та молитви “Радуйся, Царице, Мати Милосердя”;
- щотижнева сповідь;
- часта проща на Хресну Дорогу;
- прийняття св. Причастя, особливо в перші п’ятниці та перші суботи;
- набоженство до св. Параману та його ношення.

23 травня 1992 року Марія повторила, що Їй дуже важко стримувати караючу руку Свого Сина, Який хоче покарати за гріхи, тому благає усіх нас, допомогти Їй спасти світ. Вона часто повторює: **“Поширюйте Мої послання. Навіть тоді, коли впаде кара, перебуватиму з вами. Кличте лише Мене на допомогу”**. Склавши руки на грудях, Марія знову плакала кривавими сльозами.

19 червня 1992 року Жудієлю знову бачив, як Богородиця плакала кривавими сльозами, закликаючи до неустанної молитви.

27 червня 1992 року Жудієлю з’явився Ісус Христос і сказав, що Його Божественне Серце й Непорочне Серце Марії глибоко

зранене людськими гріхами. Вказуючи Жудієлю на Два Серця, Ісус сказав: **“Я, Котрий є Словом Божим, люблю і шанувую Її. Почитайте Її так, як Я це чиню. Прагну, щоб кожний почитав Її на колінах. Бажаю, аби відмовляли святу вервицю, “Радуйся, Царице...”, Лоретанську літанію. Хочу, щоб ви жалували за гріхи, благаючи Її, аби навчила вас чинити акти жалю. Приходьте до вашої Пресвятої Матері та моліться, просіть про посвячення цілого світу Її Непорочному Серцю”**.

1 серпня 1992 року під кінець об’явлення, коли люди співали євхаристійну пісню, Ангел уділив Жудієлю містичне св. Причастя. Це повторилося ще 8 вересня, 7 листопада 1992 року і 6 лютого 1993 року.

8 вересня 1992 року Ангел передав Жудієлю визнання віри, котре було пов’язане з Матір’ю Божою. Це визнання складають маріологічні правди, котрі Церква проголошує впродовж віків. До них входить правда віри про Боже Материнство Марії, Непорочне Зачаття, Дівичтво, Успіння, Посередництво у ласках, духовне Материнство і Співвідкуплення.

3 жовтня 1992 року, поновлюючи заохочення до молитви, участі в Службі Божій та сповіді, Марія скаржилася, що багато людей не слухає і не виповнює Її просьб. Саме це є причиною Її кривавих сліз. Марія запевнила Свою велику любов до нас і підкреслила, що не зможе допомогти світові без нашої участі.

14 листопада 1992 року Пречиста Діва звернула увагу, що самої молитви за мир ще недостатньо, бо потрібно реалізувати мир у діяннях. Люди повинні змінитися. Світ живе в гріху, і якщо люди не змінять свого способу життя, самі породять Третю світову війну.

21 листопада 1992 року Марія згадала про Свою участь у спасенній Муці Христа. На підставі цього Вона є нашою Співвідкупителькою.

8 грудня того ж року говорила про Своє Непорочне Зачаття і заохочувала до зберігання чистоти душі через часту сповідь.

19 рудня 1992 року Марія нагадала, що Вона є також і Матір’ю Милосердя та Прибіжищем грішників. Через свої гріхи ми заслуговуємо на кари, однак Марія, наша Заступниця, благає Свого Сина про наше спасіння. Ісус буде нашим суддею. “Моя любов і милосердя перевищує все. Сильно прагну допровадити вас до Неба. Приходьте до Мене й Мого Сина, пам’ятаючи, що Ми – милосердні”.

2 січня 1993 року Марія з боєм говорила про згубне діяння сатани, котрий через наші гріхи здобуває владу над нами, роблячи нас своїми невільниками. Слід багато молитися за грішників, бо багато з них ідуть до пекла... “Через це плачу над цими душами, бо змарнували вони Боже життя, а люди так мало моляться за грішників”. Марія тому просить нас про посвячення Її Непорочному Серцю, щоб ми врятувалися від нещастя.

Діти Непорочної

Біля гроти і джерела Матері Божої у Крилосі
(Галицький р-н, Івано-Франківська обл.)

6 лютого 1993 року Богородиця нагадала, що Вона є Посередницею ласк і дарів Божих. Усі вони переходять через Її руки. “Ісус, Мій Син, прагне поширити у світі набоженство до Мого Непорочного Серця. І коли сповниться Його воля, на

світі запанує мир. Мої почитателі, які живуть згідно програми “семи ключів до Неба”, вже огорнуті плащем Моєї опіки. Люди через гріхи провокують “гнів Божий”. Сьогодні людство знову звернулося до золотого тільця матеріалізму,

лаїцезації (звільнення від церковного впливу), атеїзму. Людство повертається до поганства. Необхідно пробудитися, поки не пізно! Без Бога- бо запанує хаос, і царюватиме сатана, а це спричинить війну. Ви зобов’язані йти до миру, бо Я є Царицею миру і прагну його для цілого світу та усіх народів. Задля цього прошу про посвячення Моєму Непорочному Серцю і Найсвятішому Серцю Ісуса, Мого Сина, в намірі осягнення миру. Наверніться, Мої діти!”

6 березня 2003 року Марія відновила прохання про молитву на вервиці, нагадуючи, що вона є потужною зброєю проти сатани. Завдяки вервиці ці наміри не осягнуть своєї мети. Марія заповіла, що 8 вересня об’явиться востаннє. “Знайте, – сказала Вона, – **Мої слюзи любові необхідні для спасіння світу**”.

8 вересня 2003 року Цариця миру підкреслила, що головною суттю Її послань є: **мир, єдність, навернення, покаєння, молитва**. Тоді ж Марія зазначила, що це останнє об’явлення на цьому місці, а Жудією Вона являтиметься приватно, перш за все у суботу. Вкінці об’явлення Марія підтвердила: “Прибуваю до багатьох місць на землі: Гваделупи, Ля Салет, Люрду, Фатіми. Потребую вашого покаєння і навернення усіх грішників. Благословляю вас одночасно з любов’ю Святого Духа і Моєю Материнською любов’ю!”

За матеріалами
зарубіжної преси

СЕРЦЕ ХРИСТОВЕ У СХІДНІЙ ЦЕРКВІ

Серце тілесне

*“Я вийму з їхнього тіла
камінне серце й дам їм серце
тілесне”*

(Єз. 11, 19)

Розпочав свої роздуми словами пророка Єзекиїла, натхненими Богом. Ставши понад теологічними суперечками між християнами Сходу і Заходу, вони закликають нас на шлях єдності Церков, якої ми так прагнемо, аби наші кам'яні серця перетворилися на серця з плоті, серця, які не в змозі більше витримати тисячолітнього роз'єднання Церков. Одразу скажу, що Християнський Схід не знає того виняткового піднесення, пережитого святою Маргаритою-Марією Алякок під час своїх видінь. Говорячи про Серце Христове, ми маємо на увазі епізод, де апостол Йоан, “нахилившись до грудей” Господа, запитує у нього, хто його зрадить. В описі Тайної Вечері згадується саме цей момент. Таким чином учень, якого Ісус любив, має змогу відчувати несамолюбне життя Серця Христового. Ми говоритимемо насамперед про “молитву Ісуса”, названу так тому, що вона концентрується довкола імені Христа. Як сказано в Святому Письмі, ми відчуваємо присутність Бога щоразу, коли промовляємо

Його ім'я. Вестимемо мову про “молитву серця”, тому що серце, як пише Святе Письмо, є місцем об'єднання в ціле людських здібностей, найпотаємнішим органом особи, її сутністю. І саме там, у таємному

*Об'явлення Ісусового Серця
с. Маргариті Марії Алякок
1673 року*

сховку, в глибині душі, відбувається зустріч людини з Богом.

Очевидним є те, що цей орган неподільно пов'язаний з таїнством життя і смерті, що саме серце надає життя нашому тілові. Завдяки серцю відбувається циркуляція крові. “Але що таке кров? – запитує Олів'є Клеман. – Чи не суміш води та вогню?” Чи не найкраще ми

можемо побачити це у святому Причастті, яке споживаємо заради здобуття життя вічного? Слово Боже невинно спонукає нас звернутися до серця, прислухатися до нього, очистити його. “Блаженні чисті серцем”, – сказано в Євангелії. Отже ж, слід заспокоїти його, коли воно дуже схвильоване: “Хай не тривожиться серце ваше, і не страхається!” – говорить Христос (Йо. 14, 27), а також приєднатися вповні до життя Божого, як на це вказує св. Павло: “Любов Бога влита в серця наші Святим Духом” (Рим. 5, 5).

Серце

як таїнство особистості

У біблійній антропології (науці про походження та еволюцію людини) християнський Схід розглядає серце в його органічній і життєвій суті, а також в метафізичному розумінні, як таїнство особи, місце поєднання психічних, інтелектуальних та духовних аспектів. Російський релігійний мислитель Кириєвський виступав проти розділення, фатального в його очах, між розумом та серцем. Адже розум є джерелом суто інтелектуального бачення таїнств Божого життя, а серце є обителлю почуттів і емоцій, де формується віра народу, проста й довірлива.

Діти Непорочної

На Заході, згідно вчення святого Августина, серце займає далеко не центральне місце побожності. Докладаючи неймовірних зусиль задля того, аби людський розум зміг досягнути таємниці нашого буття, середньовічна схоластична теологія стала радше остоїною всього, що могло бути пов'язане зі серцем. Але все ж Захід у своїй практиці й богослов'ї не втрачає поняття серця. У XVII столітті великий геній Блез Паскаль знову надає серцю центральне і життєво важливе місце. Воно стає основою його науки про походження та еволюцію людини. Великий шанувальник святого Августина і сучасник Декарта, він наважується недооцінити розум, пишучи, що “серце має свій розум, котрий неспроможний досягнути розум людський”. Він, як і святий Августин, вважає, що серце служить для відтворення динаміки душі, суттєвих змін у внутрішньому житті. Там, де відкриваються глибини душі, серце перестає бути підвладним людському розумові, проте саме воно надихає великі людські творіння, як-от: любов, мистецтво, знання, всі види інтуїції і, звичайно ж, віру. Паскаль вважає, що відкриття божественності відбувається також у серці: “Чуттєвий Бог у серці”, – каже він, додаючи: “Бога ми відчуваємо серцем, а не розумом”.

Таким чином, серце є центром поєднання всіх проявів людської істоти. Як вияв тілес-

Свята Маргарита Марія Алякок (1647–1690 рр.)

ності серце здійснює циркуляцію крові по тілу. Психічний аспект проявляється у тому, що серце є обителлю емоцій. “Радуються моє серце”, – каже Давид, відчуваючи присутність

Бога (Пс. 16, 9). Це також і прояв інтелекту:

“З повноти-бо серця уста промовляють” (Мт. 12, 34). Духовність наша неподільна з нашим серцем: “Любитимеш

Діти Непорочної

Господа, Бога твого, всім серцем твоїм” (Втор. 6, 5). Христос каже, що “із серця-бо походять лихі думки, убивства, перелюби, розпуста, крадежі, лживе свідчення, богохульства” (Мт. 15, 19). Саме це робить людину нечистою. З серця ж походять також і добрі думки, віра, щедрість, кохання: “Блаженні чисті серцем.” Серце – не нейтральний байдужий орган, а радше чуттєве відтворення людської істоти, орган, який віддзеркалює як огидність, так і красу. Саме через серце Бог звертається до людини. Для Достоевського серце – поле бою, де Бог і Сатана перебувають у поєдинку. Бог знає серце, Він проникає в нього, випробовує його, керує ним, укріплює його Своєю милістю і Своєю безмежною добротою, поселяється у ньому. Бог “спраглий любові”, – як зазначає святий Микола Кавасила (помер 1371 року), – стоячи перед дверима серця людини: “От, стою при дверях і стукаю: як хто почує голос Мій і відчинить двері, увійду до нього і вечерятиму з ним і він зі Мною” (Од. 3,20). Пізнаючи побожність святої Маргарити Марії Алякок, можна відзначити її відмінність від молитви серця. Ця побожність є повною відмовою від себе задля занурення у глибини Серця Христового. У той час, коли прихильники молитви до Серця Христового навпаки, намагаються зосередитися в

собі, ввійти у власні глибини, щоб відкрити прихованого там Бога.

З серцем пов’язаний дар сліз. Плач, безсумнівно, не є проявом слабкості, адже “серцем сокрушеним і смиренним Ти, Боже, не нехтуєш” (Пс. 51, 19). Ці сльози не є чуттєвими, вони проливаються під тиском усвідомлення тягару свого гріха лицем до величі співчуття, безмежного Милосердя Божого. У шостому псалмі Давид каже: “Щоночі ложе моє – мокре від плачу, сльозами обливаю мою постіль” (Пс. 6, 7). Святий Йоан Хризостом стверджує, що “сльози можуть загасити вогонь гієни”.

У серці створюється цілісність особистості, яка в наші дні часто порушується, перебуває під негативним впливом реклами, телебачення, слухання музики у навушниках, постійного музичного супроводу у деяких громадських місцях, танців під гучну музику, надмірного поспіху нашої епохи. Цілісність особистості формується через молитву, яка є пошуком свого власного серця, своєї душі. В цьому розумінні вона – дослідження, занурення у власні глибини до світла Святого Духа. Кілька років тому один відомий мореплавець, герой моря, звеличений натовпом і збагачений своїми подвигами, був близький до перемоги у змаганнях. Люди зібралися в порту, аби вітати його, аж раптом він зникає: скеровує свій човен до віддаленого ос-

трова. Безмежність неба й океану допомогли віднайти йому не менш безмежні простори власного серця. І саме їм він надав перевагу перед поверхневим життям, яке на нього очікувало.

Глибини

підсвідомості людини

Тривала молитва в Літургії святого Йоана Хризостома починається словами: “Говорімо всі, усією нашою душею, всім нашим серцем говорімо”. Ця молитва спонукує нас відкрити наші серця, щоб Слово Господнє могло у них увійти. Молитва проникає в глибини серця, у величезне царство підсвідомості, яке є в кожному з нас. Років з двадцять тому мій дядько, перебуваючи в коматозному стані, знаходився на порозі смерті. Священик, який прийшов до нього, звичайно ж, відмовився запричастити його, проте почав співати пасхальні гімни, оскільки це відбувалося в пасхальний період. Дядько почав кліпати повіками, підіймати голову, подавати знаки, що свідомість повернулася до нього та що він бажає прийняти св. Причастя. Таким чином він причащається і через годину помирає. Свідомість йому була повернена силою молитви.

“Серцем сокрушеним і смиренним Ти, Боже, не нехтуєш” (Пс. 51, 13), – читаємо у Псалмах. Розбити серце можуть випробування, страждання, а також молитва або аскетизм.

Діми Непорочної

Домовина св. Маргарити Марії Алякок в Паре ле Моньяль (Франція)

Олів'є Клеман створює образ груди землі, яку розбивають для того, щоб вона могла прийняти дощі та посів. Те ж саме відбувається, коли Бог розбиває наші серця, аби дати нам нове серце, наповнити світлом його глибини. “Коли молишся, увій-

ди у свою кімнату, зачини двері та молися Господу твоєму, який є там, у потаємному місці; і Господь твій, всюдисущий, поверне тобі твоє серце”. Ця кімната є одночасно нашим помешканням і куточком нашого серця, де можна усамі-

нитися для розмови з Богом, у спокої та близькості до Нього. Цю близькість до Бога ми можемо зберігати, перебуваючи далеко від гамору цього світу, а також у натовпі, на вулиці, в транспорті, на робочому місці, скрізь, де ми хочемо свідчити присутність Христа, помолитися, попросити заступництва “для життя світу”.

Молитва серця, або молитва Ісуса

Що таке, врешті, наше життя, як не безупинний пошук “місця серця”? Яким чином туди проникнути? Серед численних шляхів, запропонованих у Східній Церкві, у Святому Письмі та церковними традиціями, є життя у Євхаристії й молитва серця. Це постійна молитва тих, хто намагається присвятити їй певний час щодня. Звичайно ж, ця молитва не відкидає існування інших молитов – церковних, літургійних, спонтанних та інших. Складаючись з кількох слів, вона допомагає сконцентруватися на найнеобхіднішому, помагає відчути присутність Господа. Найчастіше ця молитва є такою: “Господи, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене, грішного”. Вона може бути коротшою, одне або кілька слів можуть пропускатися. Її повторюють смиренно, без напруження, з невеличкою паузою наприкінці. Увага переноситься на слова, якщо ми на них не зосереджуємося. Молитва концен-

Діти Непорочної

трується на суті, що сягає за межі розумової діяльності і дає змогу очистити свідомість, аби таємничий Гість, до якого ми звертаємось, зміг там оселитися, якщо такою є Його воля.

Ця постійна молитва повинна обов'язково опиратися на участі у Євхаристії, прийнятті Святих Дарів, церковному житті, щоб під впливом власних домислів не втратити своєї першооснови. Ця молитва не замінює Євхаристію, але вона продовжує в повсякденному житті присутність Христа під видом Святих Дарів. Ця молитва у спільноті є, головним чином, зверненням до братів та до цілого світу завдяки могутності Воскреслого Христа. Ми можемо звернутися до неї у будь-який момент: на вулиці, під час праці в офісі чи у полі. Можливо, в ці хвилини бездіяння зніжкової душі це смиренне піднесення переносить її до Христа, допомагає їй заповнити порожнечу, відчутти у часи самотності присутність Того, хто любив людей настільки, щоб померти за них на Хресті. До Бога ми звертаємось за допомогою під час сімейних проблем, у нелегких стосунках з друзями. Звертатися до Нього – означає поступитися перед Його присутністю, яка несе спокій, подолати свою гордість, котра заволоділа нами, бути готовим засвідчити любов до ближнього, задля здійснення волі Господньої. Таким чином, у серці віруючої людини відбу-

вається найважливіша жертва, жертвоприношення цілого світу.

В Діяннях Апостолів ідеться про життя перших християн: “Громада вірних мала одне серце й одну душу” (4, 32). Отже, життя християнської громади є єдиним цілим з

життям Церкви. Об'єднання вірних подібне до Тіла Христового. Таємниця ж Його Серця виявляється у Євхаристії, коли Слово Боже читається, проповідується та споживається. Перед тим, як перейти до символіки Тіла, пригадаймо, що, як вважає святий Максим,

Реліквіарій з мозком св. Маргарити Марії Алякок

хрестоподібна форма Церкви, в якій відбувається зібрання вірних, ототожнюється з Тілом Христа. Місце Серця займає вівтар, а Свята Святих вважається Серцем Всесвіту.

Постійна молитва, будучи словесною молитвою і, водночас, способом життя, ґрунтується на порадах Христа, який у притчі про надокучливу вдовицю каже нам, що “потрібно молитися завжди й не падати духом” (Лк. 18, 1). Сліпі на дорозі до Єрихону, жінка з Кани не переставали благати Сина Давида змилюватися над ними, і їхня молитва була вислухана. Слова святого Павла “моліться без перерви” (1 Сол. 5, 17) спонукають настирливого паломника віддатися лише молитві.

Молитва до Ісуса є триєдиною. Вона наповняє все довкола любов’ю, адже це є звернення до Бога в Трьох Особах, суть якого – Любов. Цією молитвою ми звертаємося до Господа Ісуса Христа, Сина Божого, а також до того, хто дає нам сили промовляти це ім’я, – до Святого Духа. Святий Павло пише, що ніхто не може промовляти це священне ім’я, яке несе зі собою присутність Бога, без звернення до Святого Духа, котрий надає сили молитві та наближає її до Христа.

Вчення про молитву серця глибоко вкорінене у вченні Святого Письма. Воно не заміняє читання Біблії, а оживляє його, робить доступнішим. Діадок Фотісейський, напри-

клад, пише, що “з серця походять добрі та злі думки. Недобрі походять з серця не тому, що такою є його суть. Варто серцю один раз відхилитися вбік від добрих думок, одразу ж звичка пам’ятати про погане оселяється в ньому”. Діадок цими словами цитує Христа: “Із серця бо походять лихі думки” (Мт. 15, 19) та нагадує, що таке онтологічне відхилення сягає коріннями у перше гріхопадіння. Про це ми читаємо й у текстах Старого Завіту (Вихід). Згідно такого сприйняття, серце є найважливішим органом, який керує свідомістю, оскільки саме у його глибинах формуються людські думки. Серце є осередком розуму та свідомості. Ця ідея, як ми вже побачили, є поширеною у Святому Письмі. Знаходимо її також у творах Паскаля та працях інших релігійних мислителів.

Молитва серця є поєдинком. Ідеться про те, що слід боротися проти негативних, руйнівних думок, проти всіх тих паразитів, які кишать у полі нашої свідомості. Їх потрібно звідтіля прогнати, аби бути готовим до сприйняття Бога, відкритим до Його Милосердя. Слід наповнити своє серце позитивними думками та пам’яттю про Господа. Для того, щоб вести такий поєдинок, аскети закликають бути пильним щодо себе та оберігати своє серце. Це дає змогу очистити добре й праведне серце і дозволити Христові поселитися в ньому або ж вигнати темні

сили з грішного серця, охопленого пристрастю. Святий Жан Клімак пише, що з допомогою пильності потрібно “виснажити” думки. Вивільнена таким чином енергія зможе бути використана та інтегрована у справжнє серце. Як про це каже Ізихіс Батоський: “Заставляймо кружляти ім’я нашого Господа Ісуса Христа у просторах нашого серця, подібно кружлянню блискавки, яка сповіщає про дощ”. Людина повинна об’єднати свою розпорошену сутність, перенести свій розум у серце. Саме в “глибинах серця” вона може зустріти славетне Тіло Воскреслого Христа, в якому єднаються світ та Царство Боже, небо й земля.

Підсумовуючи, скажемо, що саме в серці може відкритися безмежний простір, більший, ніж космічна неосяжність, оскільки там перебуває Бог та наповнює це внутрішнє небо Своїм сяйвом. Про це пише святий Ісаак Сірійський: “Духовність людини з очищеною душею міститься в ній самій. Сонце, що світить у ній, є світлом Святої Трійці [...]. Така людина зачаровується своєю внутрішньою красою. Ця краса в сотню разів яскравіша, ніж сонячне сяйво [...]. Саме там знаходиться Царство Боже, яке є у нас, як проголошує Слово Господнє”.

Михайл Євдокімов

Переклад з французької
Наталії Біляєвої

Діти Непорочної

“Нам-бо треба боротися не проти крові і плоті, а проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах” (Еф. 6, 12).

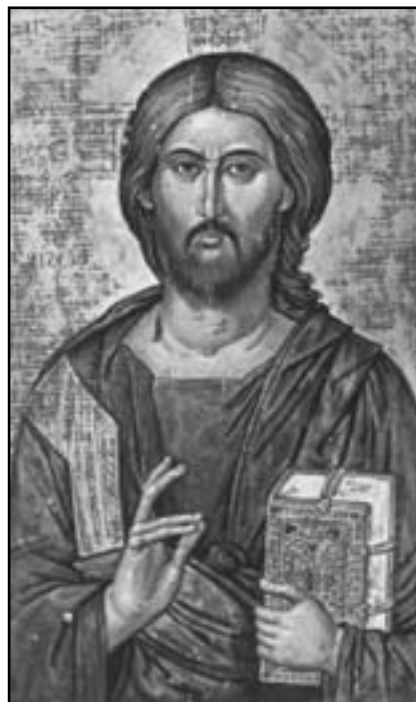
Що таке духовна боротьба і як її вести. Читаючи Святу Євангелію, ми можемо зустріти місця, де говориться, що Царство Небесне здобувається силою. Тобто лише той, хто докладает зусиль, зможе його здобути. Без праці над собою, без духовної боротьби людина не може нічого досягнути. Сам Господь учить нас цього (див. Мт. 4, 1–11). Спаситель боровся зі злим духом. Отже, і ми повинні боротися та завжди пам'ятати про цю внутрішню боротьбу.

Вже сама назва *духовна боротьба* вказує на те, що це не щось зовнішнє, а таке, що відбувається в душі, на рівні думок, почуттів, бажань. Бо тут, усередині, – корінь всілякого гріха. “З серця людини виходить те, що її осквернює”, – сказав Ісус (Мрк. 7, 20–23). Коли говоримо про невидиму боротьбу, йдеться перш за все про наші думки. Як млин постійно крутиться і щось меле, так і наш розум постійно працює, щось “перемелюючи”. Це можуть бути думки добрі і святі або погані та грішні. Святі Отці кажуть, що існує три роди думок, котрі навідують нас: думки, котрі походять від Бога; думки від злих духів; та думки, які є плодом нашої розумової праці. Щоби правильно визначити, звідкіля походить конкретна думка, потрібно мати хоча невеличкий досвід духовного

ДУХОВНА БОРТЬБА

життя, а ще краще знайти для себе духовного провідника, котрий може допомогти правильно розрізнати думки.

Один з відомих подвижників благочестя святий Ісихій

Єрусалимський говорить, що кожен християнин завжди повинен мати на увазі чотири речі: **покору, увагу, спротив грішним думкам і молитву.**

Покору, тому що наші противники – горді демони – бояться покірної людини. Відомою є історія про одного старця, котрий виганяв біса. Біс сперечався зі старцем, що перевищує того в пості та чужань, однак немає покори, тому змушений вийти з одержимої людини. Покора уподібнює нас до Самого Спа-

сителя, який говорив: “Навчіться від Мене, бо Я лагідний і сумирний серцем” (Мт. 11, 29).

Ми повинні також мати постійну **увагу** до своїх думок, бажань і почуттів, іншими словами, до свого серця, в якому інколи можемо зауважити справжню “печеру розбійників” з найбридкіших і найогидніших пристрастей та пожадань. Якщо ми не контролюємо того, що робиться в нашій душі, зло легко входить у наш духовний світ, заволодіває розумом і проростає злими вчинками. Якщо ми змогли зауважити погану думку, її відразу легше відкинути, бо в протилежному разі виникне багато більше проблем, якщо вона, через нашу неувважність, пустить коріння. Це можемо порівняти з каменем, котрий почав котитися з гори: легше зупинити його на початку, ніж коли набере розгону і спричинить обвал.

Спротив – щоб зауважити злу думку, необхідно постаратися відразу з гнівом і огидою відкинути її.

Молитву – щоб не надіятися на власні сили в цій боротьбі, а завжди з вірою і покорою кликати на поміч Ісуса, Матір Божу, свого Ангела Хоронителя чи Святого заступника. Без такої допомоги ми не зможемо до кінця збагнути цієї боротьби, не те що її успішно вести. “Без Мене ж ви нічого чинити не можете”, – сказав Ісус (Йо. 15, 5). Наскільки наша молитва уважна, глибока і походить з усвідомлення власної гріховності, настільки більшу силу й витривалість у духовній боротьбі вона нам дає.

Діти Непорочної

Через молитву найкраще можемо пізнати те, що діється в нашій душі.

Духовна боротьба нелегка й сповнена небезпек, бо потребує від людини великих зусиль і витривалості. Звичайно, усяке добро потребує зусиль. Погляньмо, скільки енергії, часу та таланту витрачають люди, щоб здобути щось матеріальне, тлінне і тимчасове, а в духовній боротьбі здобувається щось незрівнянно цінніше й вічне – спасіння власної душі.

У наш час, як ніколи, відчувається брак духовних провідників. Як можна вести духовне життя, не маючи досвідченого порадики?

Щоби відповісти на це та інші питання стосовно духовного проводу, слід звернутися до витоків християнської традиції. Вже на початках можемо побачити перші вияви духовного проводу. Сам Господь був і залишається найбільшим духовним провідником. Він постійно перебував зі Своїми учнями, навчав їх, відповідав на запитання, допомагав розв'язувати різного роду проблеми, картая їх, коли вони на те заслуговували, а найголовніше – молився за них, інколи цілими ночами. Пізніше Апостоли мали своїх учнів, а ті своїх, і так донині християнство живе одним і тим самим духом першого Учителя. Подібний процес відбувся і в монашестві: святі старці-подвижники передавали свій досвід іншим, щоби ті, зберігши й збагативши його, донесли майбутнім поколінням. Завдяки цьому існує монаша

святоотцівська традиція. Траплялися поодинокі особи, котрих безпосередньо провадив Святий Дух. Однак це є швидше винятком. Шлях таких людей

особливо важкий та небезпечний, і не всім був би під силу, тим більше в наш час. Кожен, хто має особистий досвід і перебуває на певному рівні духов-

Діти Непорочної

ного життя, міг би, з допомогою Божою, провадити іншу людину, звичайно, якщо вона цього бажає і відчуває таку потребу.

На жаль, сьогодні дійсно відчувається брак духовних провідників. Можна закінчити вищі студії, досконало знати психологію і богослов'я внутрішнього життя, вважати себе великим духівником, а насправді ним не бути. Нині маємо багато таких "провідників". Митрополит Антоній Сурожський на цю тему висловився так: "Старцями можуть бути лише за благодаттю Божою – це харизматичне явище, це дар, і навчитися бути старцем неможливо, як неможливо навчитися геніальності". Святі Отці у своїх творах радять бути дуже уважними у виборі духовного провідника, тому що можна собі нашкодити. Наш сучасник, свт. Ігнатій Брянчанінов, говорить: "Марна слава і самовпевненість люблять повчати й давати настанови. Вони не турбуються про вартість своєї поради, не думають, що можна завдати невиліковної рани нерозумною порадою, що її прийме недосвідчений початківець... Краще показати, що нічого не знаєш, ніж запропонувати знання, шкідливе для душі. Остерігаймося великої біди – перетворити легковірного початківця з раба Божого в раба людського!"

І все ж таки, що робити людині, котра бажає впевнено та правильно прямувати до своєї мети – до Бога!

Перш за все необхідно звертатися до Спасителя, Котрий

сказав: "Просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам" (Мт. 7, 7). Певно, Він не залишить того, хто щиро Його шукає, покаже, якими засобами користуватися в своєму духовному житті, не дозволить заблукати і піти на погибель, вкаже відповідного духовного провідника. Але потрібно молитись багато і наполегливо в цьому наміренні, навіть якщо не знайдемо людини, в руки котрої змогли б довірити свою душу. При тому, не варто впадати у відчай. Маємо величезну духовну скарбницю – твори Святих Отців. Однак потрібно читати не все підряд, а вибирати, відповідно до свого духовного рівня і конкретних потреб, починаючи від простіших творів аж до високодуховних, містичних. Особливо рекомендується читати твори святих подвижників – наших сучасників, серед котрих такі велетні духа, як св. Теофан Затворник, старець Силуан Афонський, Ігумен Нікон та інші. Однак обов'язково слід час від часу когось із духовних повірять свої думки, відчуття і переживання, шукати поради в розв'язанні своїх проблем. Найголовніше – якомога щиріше й покірніше жити – стосовно Бога і ближніх, без осудження, нарікання й самооправдання, терпеливо зносити всі скорботи та терпіння, з вдячністю приймаючи їх з Божої руки. В цей спосіб здобувається сила духа. І, можливо, колись, з ласки Божої, ви самі одержите дар провадити, станете для когось другом,

порадником і наставником у його духовному житті.

"Падаючи і встаючи, при цьому собі одному докоряючи, а не іншому кому, – будеш мати спокій, падіннями премудро здобуваючи собі перемогу" (Григорій Синаїт, XIV ст.).

"Тим, хто бореться з гріхом, Господь дає не тільки прощення, але й благодать Святого Духа, Який радує душу та дає їй глибокий і солодкий мир" (прп. Силуан Афонський, XX ст.).

"Як неможливо жити, не дихаючи... так неможливо без смирення і безнастанного моління до Христа навчитися невидимої боротьби з думками, вміло переслідувати їх та долати" (прп. Ісихій Єрусалимський, V ст.).

"Якщо ти бажаєш перемогти ворогів своїх якнайшвидше і найлегше, необхідно тобі, брате, вести боротьбу зі всіма пристрастями своїми безнастанно й мужньо" (Никодим Святгорець, XVIII ст.).

"Благаю тебе, возлюби трудність і важкість, які неминуче супроводжують внутрішню боротьбу нашу, якщо не бажаєш завжди бути поконуваним. Чим сильніше возлюбиш ти цю трудність і безжалісне до себе самоутрудження в подвигах, тим швидшу й повнішу отримаєш ти перемогу над собою та над тим, що в тобі протидіє всьому добру" (Никодим Святгорець, XVIII ст.).

Ієромонах Теофан,
Канада

Діти Непорочної

НА ДОРОЗІ НАВЕРНЕННЯ І СВЯТОСТІ З МАРІЄЮ

*“Любі діти! Знову і знову Я закликаю вас, аби ви посвятили себе Моєму Серцю і Серцю Мого Сина. Я хочу всіх вас, Мої любі діти, вести шляхом навернення та святості. Лише таким чином Ми з вами зможемо скерувати багато душ на шлях спасіння. Не зволікайте, любі діти, а від усього серця скажіть: **“Я прагну допомогти Ісусові та Марії показати дорогу святості якомога більшій кількості братів і сестер”**. Так ви зможете відчувати задоволення від думки, що ви є друзями Ісуса. Дякую вам за те, що відповіли на Мій заклик!”* (25 жовтня 2003 року).

“Любі діти! Я закликаю вас бути особливо старанними і наполегливими у цей час... Адже це час, любі діти, коли народжувався Ісус, а передусім це час, коли Він повинен народитися у серцях тих, які ще не пізнали Його. Будьте любов'ю, радістю і миром у цьому неспокоїному світі. Я завжди поряд з вами і дарую вам Своє заступництво перед Богом. Дякую вам, що відповіли на Мій заклик!” (25 листопада 2003 року).

Благословенна Діва Марія, Цариця Миру, звертається до нас із словами:

“Любі діти, і сьогодні...” І сьогодні, як і впродовж усіх років під час Різдва, Богородиця, Мати Миру, приходить

до нас зі Своїм Сином, Царем Миру, на руках. І сьогодні, як першого дня, коли провидці, будучи ще дітьми, вперше побачили Небесну Матір, Марія приходить до нас з Дитям на руках, наче промовляючи: *“Я несу вам Ісуса і веду вас до Нього”*. Чого ще більше нам

о. Славо Барбарич (1948–2000 рр.)

потрібно? Ми повинні шукати Всевишнього і тужити за Ним, бо Бог хотів би дати нам усе, а не щось окремо, не просто життя, а життя з Ним. А це життя починається вже тепер.

Ніхто не в змозі перелічити, скільки сердець упродовж всіх років змогли пережити свою зустріч з Богом, своє нове народження. Зараз відбувається те саме, що й колись. Але ми не можемо ані

виміряти, ані здогадатися про силу і глибину любові Бога до людей. Господь терпеливий до нас, людей. Він чекає на нас і надіється, що ми, врешті, повіримо в Нього й у те, що Він хоче дати нам Самого Себе. Тому у час Різдва важливо очікувати не чогось, а когось. Мир не є чимось, він є хтось. Мир – це особа, яка має ім'я Царя Миру – Ісуса Христа, Новонародженого. Ми не повинні задовольнятися лише теплотою почуттів, звичаями і традиціями, які пов'язані з Різдвам. Для нас найголовніше – відчувати спрагу за тим, що є суттю Різдва. Якщо ми це знаємо, тоді все стає на своє місце, тоді святковий одяг, вечерея і прикрашання дому стає вартим Різдва, супроводжує його, як про це сказано в одному прислів'ї: *“Для чого постішати без мети”*. Так само і з нашою вірою. **Для чого потрібні всі ці зовнішні звичаї, якщо ми не знаємо, на чому вони базуються і що є суттю всього?**

Різдво є днем Ісуса. Цей день є також і нашим днем. Це свято Господь створив для нас, аби завжди бути поряд з нами, щоб бути Еммануїлом – Богом для нас. Він зробив це для нас, людей, і нашого ради спасіння.

Лише малі і принижені пізнають Бога. Як багато з них уже пізнали Його. Лише скромне серце, серце дитяче, бачить

більше, точніше, ніж серце дорослої людини. Проте володіти серцем дитини може і дорослий. Лише через призму такого серця можна побачити все те величне, що відбувається, бо недовірливий розум дорослого не сприймає цього. Ісус приходить до нас на Різдво, щоб сказати нам, що наші помилки вже нам прощено, що Господь немає нічого проти нас. Він приходить до нас, аби вивести нас із темряви, неспокою й загубленості. Він при-

ходить до наших “могил”, щоб вивести нас у життя. Він приходить у нашу ненависть, аби привести нас до любові. Ісус Христос – це Різдво. Бог прийшов на нашу землю з лона Непорочної Диви Марії. Він приходить до нас через Марію.

Як кожне дитя, так само й Ісус у яслах здається нам вразливим і слабким. Такою є Його Церква: слабкою, безсилою, з людським обличчям. Але під тим, що ми бачимо ззовні, приховується непереможна

сила Неба, яка прагне жити в кожному з нас, з нашої власної волі. Марія, Цариця Миру, говорить нам: “Я з вами, Я люблю вас усіх”. Вона любить всіх нас, хочемо ми цього чи ні. Вона любить усіх нас, незважаючи на наше сприйняття. А від того, якою ми сприймаємо Її, залежатиме наше спасіння, нове життя для нас і для наших ближніх. Молімо Господа про те, щоб це сталося!

о. Любо Куртовіч

ХТО Є МОЄЮ ДОРОГОЮ?

“Любі діти! І сьогодні благословляю вас разом з Моїм Сином, Якого тримаю на руках. Дарую вам Сина, Який є Царем Миру і може подавати вам Свій мир. Я з вами і люблю всіх вас, Мої любі діти. Дякую вам за те, що відповіли на Мій заклик!” (25 грудня 2003 року).

Одного разу св. Тома запитав у Спасителя: “Господи, ми не знаємо, куди Ти йдеш. І як нам знати тую путь?” Тими словами, немовби від імені усіх нас, Святий голосно й щиро висловив правдивість нашого незрозуміння намірів Христа, Його дороги, Його цілей... Куди Ти йдеш? Ісус відповів йому: “Я – путь, істина і життя!” (Ів. 14, 6). Отже, Сам Ісус так називає Себе.

Якщо ми хочемо досягнути певну мету, перш за все повинні знати дорогу до її здійснення.

Дорога – це не лише путь, машина, потяг, літак чи інші транспортні засоби. Дорога – це також можливість зустрітися з друзями та знайомими. Мусимо мати надійний шлях, щоб із простого контакту і потиску руки виник більш тісний, дружній зв'язок. Важливо знати

дорогу, бо інакше заблукаємо. Як знайти дорогу до Бога, як натрапити на ту стежину – основне питання віри. Знайти дорогу, на якій зустрінеш Всевишнього, – це основне завдання не лише людини, але й людства в цілому. Зустріти нашого Творця – це вимога,

На могилі о. Славка Барбарича в Меджуґор'є

Біля Матері Божої у Меджугор'є

якою повинна керуватися кожна людина.

У безбожному світі існує багато вчень, які нівелюють існування Господа та пропонують власні шляхи. Люди піддаються цим навіюванням через незнання цих теорій. Такі думки спонукали сучасного теолога Ганса Кюнга дати відповідь одному атеїстові-журналісту: “Ви не вірите у Бога, тому перед вами закритий безконечний прекрасний світ. Ви, наче глуха людина, котра немає доступу до чудового світу музики”. Людині важко скинути темряву з-перед очей до тих пір, поки вона сама не відчує краси світла. Тому не обов’язково доказувати людині

про існування Бога, а треба лише допомогти відкрити очі, серце і душу, аби та людина сама могла бачити, чути й сприймати. Папа Павло VI любив повторювати: “Ми не повинні проклинати темряву, але запалювати світло!”

У Меджугор'є, в світі колишньої комуністичної темряви, Сам Господь за посередництвом Матері Божої запалив таке світло. Тож гора, на якій відбувалися з’яви, завдяки Марії стала містом, світлом, яке розігнало темряву у серцях багатьох людей. Це світло так само, як ранкова зоря Вифлеємської ночі, вказує і чітко освітлює шлях до Ісуса. Саме тут, перед Богородицею,

сучасна людина повторює давні слова св. Томи, звернені до Ісуса. Богородиця є тим чудовим дороговказом до Ісуса. Нічим іншим Вона не хоче бути. Марія веде людей не до Себе, а до Свого Сина, Який є **“Дорогою, Правдою і Життям”**. Через Матір Божу паломники Меджугор'є поступово пізнають Бога, знаходячи свій шлях до Нього. Матінка Божа разом із св. Іваном Хрестителем звертається до нас зі словами про те, що ми через власний досвід особистої віри можемо стати для когось дорогою до Бога.

*о. Маріо Кнезовіч
Переклад з німецької
Анни Шрамко*

БОЖА МАТІР, БОГОРОДИЦЯ – КОВЧЕГ СПАСІННЯ

Дорогий читачу! Пропонуємо твоїй увазі інтерв'ю з Юлією Паславською, ученицею 4-го класу, якій з 22 травня 2003 року в с. Лішня Дрогобицького району Львівської області почала, за її словами, об'являтися Пречиста Діва Марія. Така небуденна подія в житті самої Юлі, села сприймається і трактується неоднозначно. Останнє слово, звичайно, за Церквою, яка вивчає ці події... Публікуючи ці матеріали, ми не ганялися за сенсацією, а прагнули чесно, з перших уст донести до тебе, дорогий читачу, правду про все, що відбувається у Лішні.

Юлія: “Це почалося 22.05.2003 року. Мжичив дощик. Я зі своєю подружкою Настею пішла у

гайок. Там жила старенька бабуса, і ми ходили туди бавитися. У гайочку ми бігали, присідали, скакали... Настя несподівано зупиняється і каже до мене: “Юля, дивися, сніг світиться?” Я це сприйняла не дуже добре, бо був місяць травень, і ніякого снігу на траві не було. І тоді я кажу їй: “Настя, тобі щось привиджується, тут нічого нема”.

– Як нема, та дивися там, поміж деревами!

– Я глянула і справді якусь мить бачила сріблясту хмаринку снігу, котра “вибухнула”, розсипаючись тисячами зірочок по траві, по наших руках, головах... Згодом, на другому березі потічка, з'явився Ангел замість тої хмаринки і кивнув нам головою, запрошуючи нас до себе. І ми, не вагаючись, пішли на його запрошення. Коли переходили через похиле дерево, то не відчували своїх кроків, немовби пливли. Ангел перебував у повітрі біля яблуні. Ми озирнулися – Ангел зник. Стали на своє місце. З неба почала повільно опускатися хмаринка. Потім з цих зірочок почав складатися силует постаті. Після цього з'явилася Пречиста Діва у білому одязі та білій накидці, яка розвівалася, наче на неї дув вітер. На якусь мить Богородиця зникла. Ми повернулися на другий берег, з якого ще раз побачили Марію, отже пішли до Неї. Матінка Божа поплила на хмаринці понад травами. Так ми обійшли три хати і повернулися на попереднє місце. У цю мить побачили Ісуса, приблизно 12 років, у білому одязі з короною на голові. Він ішов понад травами, потім зник, а Богородиця повела нас удруге навколо тих трьох хат. Згодом знову привела нас на те місце і присіла на лежачій вербі. Ми стали перед Нею на коліна й дотулилися до Її колін руками. Матінка Божа вже втретє повела нас навколо тих хат. І коли ми наближалися до цього місця, то побачили ціле Небо в ангелах.

– Які перші слова промовила до вас Матінка Божа?

– Матір Божа до нас тільки усміхнулася. Ми самі запитали в Неї дещо.

– **І що саме?**

– Настя запитала, коли буде кінець ери, а я – коли кінець світу?

– **Що ж вам відповіла Богородиця?**

– Сказала, що кінець ери буде починатися тільки на другий рік, а кінець світу – після нашої смерті. Пізніше Марія пояснила, що коли людина помирає, вона вже більше не повертається на землю. А це і є для неї кінець світу.

– **Коли ви побачили Матір Божу, яка опускалася на хмаринці, ви налякалися?**

– Ні!

– **Чи ви щодня бачили Марію?**

– Я бачила кожного дня.

– **А Настя?**

– Настя бачила тільки першого дня, а тепер уже не бачить.

– **Юліє, де і коли ти бачиш Матір Божу?**

– Я бачу Марію лише на тому місці. Це відбувається у визначений наперед час Богородицею. 26 серпня я отримала попередження з Неба про період очищення землі, який триватиме тринадцять років. Цей період супроводжуватиметься різними природними катаклізмами. На початку цієї ери на небі має з'явитися видимий знак: великий білий Хрест... Люди спасатимуться на всіх місцях об'явлень Марії, в тому числі й у нас, в Лішні...

– **Коли появиться цей Хрест?**

– Про це нічого не сказано.

– **Коли ви почали ходити на місце з'яви з Настею, як люди сприйняли це?**

– Не всі сприйняли це дуже добре. Одні говорили: "О, це погано, вони там до кропиви моляться".

– **Але були такі, що повірили?**

– Так.

– **А як зараз складається ситуація? Чи багато людей приходить на молитву?**

– Ні, дуже мало, але ми мусимо вимолити це місце, щоб воно нас колись спасало у важкі часи.

– **А як отець-парох ставиться до цих подій? Він вірить?**

– Ні.

Образ Божої Матері, Богородиці – Ковчезу спасіння в Лішні (мал. Юлії)

– **Він до вас приходить?**

– Ні.

– **Юліє, нам відомо, що тебе вже викликали на комісію до єпархії. Там з тобою розмовляли. Чи відомо тобі про якісь висновки чи рішення цієї комісії?**

– Поки що нічого.

– **До Лішні вже приїжджає багато людей. Усі вони несуть сюди, до Матінки Божої, свої біди, тривоги. У зв'язку з цим виникає одне запитання: яке майбутнє очікує нашу Україну?**

– Матір Божа сказала, що Україна буде процвітати. З неї будуть брати приклад усі країни.

– **Це буде після періоду очищення?**

– Я не знаю.

– **Як Матінка Божа просила тебе щоденно молитися?**

– Зранку, ставши на коліна і зробивши на собі знак св. хреста: *“Святий Духу, освяти мене на цей день!”* Після цього попити свяченої води, перехреститися і розпочати ранішні молитви. Необхідно відмовити десяток *Богородице Діво...*, а потім молитву до архангела Михаїла. Упродовж дня потрібно молитися до дванадцятих Апостолів. Наприклад, вшановую ім'я апостола Івана і відмовляю: *Отче наш і Богородице Діво...* І так до кожного Апостола поіменно. Ввечері молюся так само, як і зранку, тільки до Святого Духа звертаюся: *“Святий Духу, освяти мене на цю ніч!”*

– **Юліє, як тебе Матінка Божа вчила молитися на вервиці?**

– Те, що я молюся, нічим не відрізняється від звичайної молитви на вервиці, тільки Матінка Божа подала мені ще “срібну вервицю”.

– **Розкажи, будь-ласка що це за вервичка?**

– На початку необхідно перехреститися три рази, потім відмовити: *Царю Небесний...*, далі на великих зернятках: *“О Господи, о Господи, я прошу Тебе, будь завжди зі мною”*, а на малих: *“О Господи, прошу!”* Вкінці вервиці: *Вірую...*

– **Які ще вервички, крім цієї “срібної”, ти відмовляєш?**

– На цьому місці ми відмовляємо вервиці до блаженного Миколая Чарнецького, “Полум'я Любові Непорочного Серця”, Божого Милосердя, Святого Духа, а потім молимося те, що нам говорить Матінка Божа. Опісля відмовляємо молебень, акафіст. Правда, це буває рідко. Далі співаємо релігійні пісні. Їхню кількість нам називає Богородиця.

– **А яку кількість пісень називає Матінка Божа?**

– Найменшу – дванадцять, а влітку – аж сто п'ятдесят, потім сто, п'ятдесят, тридцять сім, двадцять, тридцять і дванадцять.

– **Ти можеш пояснити, чому саме таку кількість пісень просила вас проспівати Марія? Чим це пояснити? Наприклад, число дванадцять.**

– Я думаю, що це на честь дванадцяти Апостолів.

– **Чому Матінка Божа просить саме тут, у Лішні, молитися до блаженного Миколая Чарнецького? Чому Марія просила тебе повісити образок Миколая Чарнецького у капличці?**

Перший образ Божого Милосердя

– Бо об'явлення Марії відбулося 22 травня на свято літнього Миколая, і Матір Божа сказала нам, що Миколай Чарнецький буде покровителем цього святого місця, тому й просила нас повісити його образок у капличці та молитися до нього.

– **Як ти молишся до блаженного Миколая?**

– Я відмовляю вервичку до блаженного Миколая, а через день – його основну молитву: *“Ми, грішні, Тобі, Господи, каємося і просимо: помилуй нас, грішних!”*

– **Скільки разів ти відмовляєш цю молитву?**

– Сто.

– **Чи були тут, у Лішні, якісь надприродні знаки?**

– Були. 6 серпня 2003 року був досить сонячний день, і молитовна група зібралася на місце об'яви. Коли після молитви люди вже співали, раптом одна дівчинка з великим здивуванням сказала: *“Дивіться, що робиться на сонці!”* Всі діти почали дивитися на сонце. Я також глянула і побачила, що сонце наче стало рухатися, *“танцювати”* на місці, випромінюючи різні кольори. В самому сонці була Пресвята Родина, куполи якихось церков і око. Зі закручених хмаринок склалися сходи, а по них йшла Матінка Божа. Коли Вона дійшла по них до кінця, там були двері, також наче з хмаринок, а в них – великий ключ. І Матір Божа взяла цей ключ, покрутила ним і відкинула його, немовби цей ключ був поганий, а потім відійшла назад, простягнула руку, і двері самі відчинилися. Марія ввійшла у ці двері й вказала спочатку правою, а потім лівою рукою. Я побачила напис: *“Це рай”*.

– **Юліє, до Лішні, звичайно, приїжджають різні люди. Вони звертаються до Матінки Божої зі своїми проблемами, хворобами. Чи Марія радить їм відмовляти якісь спеціальні молитви?**

– Так. Дуже часто Матінка Божа радить відмовляти дев'ятниці до Матері Божої Неустанної Помочі, Божого Милосердя, Святого Духа, загальну вервицю.

– **Юліє, ти знаєш, що багатьох українців зла доля заставила шукати кращого життя**

за кордоном. Що радить робити Матінка Божа нашим людям, які зараз перебувають у Канаді, США, Італії, Іспанії, Португалії, Англії та інших державах?

– Матінка Божа радить нашим людям якнайшвидше повертатися додому, бо ціла Америка піде під воду.

– **Юліє, ти ще зовсім юна Божа дитина. Чи не відкривала тобі Марія таємниці присутності злого духа або інших духів у нашому житті?**

– Відкривала. Упродовж чотирьох днів я бачила цей світ. Два дні бачила у двох хатах, а в наступні дні – окремо. В однієї бабусі побачила кімнату, де на печі і на канапі лежав злий дух з червоними очима, а також на килимі, котрий висів у повітрі. На цьому килимі я побачила спочатку зігнуті ноги, а потім усю постать зі складеними руками перед грудьми. На голові у нього була шапка, як у індусів, з діамантом. Очі у нього були закриті.

– **Де можуть ще перебувати духи?**

– Я бачила їх у два наступні вечори, коли поверталася додому з молитви. Дуже багато маленьких чортиків, наче хвилями, скакали з дерев, плодів, димарів, хат.

– **Юліє, що тобі Марія говорила про піст?**

– Люди повинні додати ще до двох днів посту і понеділок та постити на хлібі й воді. Мені ж Матінка Божа сказала постити ще 22 травня на хлібі та воді, але можна вживати фрукти.

– **Чи зараз у кімнаті ще хтось зі Святих перебуває?**

– Так. Миколай Чарнецький. Він стоїть у дверях зі складеними навхрест руками.

– **Що говорила тобі Пресвята Діва про Службу Божу, про її важливість у духовному житті людини?**

– Так, Марія мені сказала, що під час Великого входу Ісус готується до сходження в чашу; на *“Отче наш”* – воскресає; а коли священник говорить неправдиву проповідь – Спаситель вмирає. Усе це необхідно сприймати і розуміти в містичному дусі, а не буквально. А ще Матір Божа наголосила на тому, як правильно приймати святе Причастя. Для цього необхідно

ставати на коліна, поклавши навхрест руки на груди, але якщо священник каже встати, то потрібно мати послух і виконати його наказ.

– Під час об'явлення Марія назвала Себе Ковчегом спасіння. Можеш пояснити, що це означає?

– Марія прийшла спасати в першу чергу душі священників і простих людей.

– Я знаю, що ти намалювала образ Матінки Божої Ковчегу спасіння. Як виглядала Марія?

– Вона була у білому одязі, з голубим поясом та рожевим омофором. Навколо шиї – мереживо. Марія стояла на камені, на хмаринці, навколо котрого був віночок з квітів. Довкола ореолу виднівся напис: “Божа Матір, Богородиця – Ковчег спасіння”. Ковчегом Спасіння є сама Діва Марія.

– Чи передавала Матінка Божа ще інші послання?

– Так, 8 лютого 2004 року я отримала таке послання:

“Христос, Відкупитель світу, народився. Сьогодні – особливий день. Я – Ненька світу грішного, хочу вам нагадати про молитву до Оборонця-Ангела, який буде рятувати вас під час кінця-кінців. Отець Небесний попереджає вас, дає різноманітні вказівки через візіонерів. Також і Я не забуваю за Своїх грішних діточок.

Ті душі, котрі опанував сатана (вклав чіп) – їм уже пряма дорога у те “вогненне пекло”.

Я чекаю на ваших високопоставлених осіб, напевно, не дочекаюся. **О ЛЮДИ! СХАМЕНІТЬСЯ!!!** Не можу назвати дітьми священників, наставників монастирів. Де вони? Чому не приходять до Покровительки? **АХ! Жаль мені вас, як жаль! І плачу, і ридаю, і сумую за вами. ПРИЙДІТЬ!**

“Ковчег спасіння”

Лішня.

Зцілення

Усі прочани дотуляються до тієї верби, на якій сиділа Богородиця, адже було сказано, що на цьому місці люди збудують капличку на честь блаженного Миколая Чарнецького. Ця верба повинна зберігатися в ній як реліквія.

6 серпня 2003 р. під час чуда сонця до Лішні прибув батько з сином Русланом, у якого була пухлина на шиї. Він мав лягати до шпиталю на операцію. Матір Божа попросила через Юлю, щоб усі присутні помолилися за Руслана, а родина з 6 по 20 серпня повинна була молитися вервицю до Матері Божої Неустанної Помочі. І сталося маленьке чудо: пухлина щезла, хлопець зцілювався.

Другий випадок: приїхала одна жінка з Донецька, яка на той час відпочивала у Трускавці. В Донецьку, у храмі св. Миколая, 22 травня 2003 року почала мироточити ікона цього

Святого. Коли ця особа почула, що 22 травня у Лішні відбулося об'явлення Матері Божої, вирішила, що це не просте співпадіння, тому й приїхала на святе місце. Жінка хворіла на ноги, вони були покриті гнійниками. Куди не зверталася по допомогу, ніхто не міг їй зарадити. Приїхавши до Лішні, молилася і притулялася до цієї верби. На другий день ці гнійники потріскали, з них почала текти кров. Це дало можливість лікарям приступити до лікування ран.

Бесіду провів Йосиф
Воробець

У Лішні на місці об'явлень Матері Божої

ЗУСТРІЧ З ЛЮБОВ'Ю І ТЕРПІННЯМ РОЗІП'ЯТОГО ІСУСА...

У житті кожного християнина немає нічого важливішого й найвищого понад Божественну Літургію і св. Причастя. Проте, як показує практика, з розвитком науки, технічного прогресу, глобалізації щораз менше стає людей, які по-справжньому можуть оцінити духовну вартість Служби Божої, зрозуміти необхідність уважної та побожної участі у Жертові Спасителя.

Поклоніння, обоготворення, любов і біль під час Служби Божої повинні займати в наших серцях головне місце. Папа Пій XII так висловився

про участь християнина у Службі Божій: “Стан душі, який характеризував Божественного Спасителя, коли Він складав Жертову з Самого Себе, був смиренным приниженням духа, поклонінням любов'ю, хвалою і подякою перед Величчю Бога...”

Християнин повинен уміти “відкрити в собі готовність до жертви, до зречення себе самого згідно вимог Євангелії, добровільної і мимовільної покутної жертви, болю та винагородження за власні гріхи”.

Правдива участь у Службі Божій породжує те, що стаємо

цілопальними жертвами на зразок Ісуса, “Котрий прагнув відкрити в нас Своє власне терпіння” (Пій XII), даючи нам уділ у Своїй Муці... Усе інше в Службі Божій є літургійним обрядом, зовнішніми шатами.

Коли св. Маргарита Марія Алякок брала участь у Службі Божій, вдивляючись у престіл, часто скеровувала свій погляд на Розіп'ятого і на запалені свічки. Задля чого? Щоб сильно закарбувати в своєму серці дві речі. Хрест нагадував їй про те, що вчинив Ісус для неї, а запалені свічки – що

повинна чинити вона для Спасителя, а саме: принести себе у жертву для Нього і для душ.

Св. Іван Боско поручав своїм вихованцям брати участь у Службі Божій, використавши методіку св. Леонарда з Порто Маурісію, котрий поділяв Жертву Літургії на три частини з розважаннями. Від жертвування аж до Піднесення цей святий радив розважати про Муку Ісуса; від Піднесення до св. Причастя – про наші гріхи, причину Муки і Смерті Христа; від Причастя аж до кінця Служби Божої – про постанову чистого й ревного життя. Прекрасний взірець участі у Найсвятішій Жертві залишили нам Матір Божа, св. Іван Євангеліст, св. Марія Магдалина разом з побожними жінками під Хрестом. Ми, беручи участь у Службі Божій, немовби перебуваємо на Голготі. Святійший Отець Іван Павло II в одній із своїх промов до молоді сказав: “Перебувати на Службі Божій – це іти на Голготу, щоб зустрітися з Ним, нашим Відкупителем”. Зустріч з Любов’ю і Терпінням Розіп’ятого Ісуса – це і є участь у Службі Божій.

Дуже важливо, щоб кожен християнин уважно стежив за всіма діями священика на Службі Божій, бо:

- коли священик наближається до престолу – Ісус Христос іде на Оливну гору;
- коли священик розпочинає Службу Божу – Христос починає молитися;

• коли священик приступає до престолу й цілує його – Христа цілує Юда і зраджує Ісуса, видавши Його в руки ворогів;

• коли священик голосить Євангелію – Христа ставлять перед Пилатом і звинувачують;

• коли священик відкриває чашу – Христа ганебно обнажують;

• коли священик жертвує хліб і вино – Христа жакливо бичують;

• коли священик прикриває чашу – Христа вінчають терновою короною;

• коли священик вмиває руки – Пилат визнає Христа невинним;

• коли священик благословляє жертву хліба і вина, виголошуючи слова освячення – Ісуса прибивають до Хреста;

• коли священик підносить чашу з Тілом і Кров’ю Ісуса – Спасителя підносять на Хресті, й Він проливає Свою Кров з п’яти Ран;

• коли священик відмовляє молитву “Отче наш” – Спаситель вимовляє сім слів на Хресті;

• коли священик роздробляє Агнця Божого – Ісус віддає Богу Отцю Свого Духа й помирає;

• коли священик приймає св. Причастя – Ісуса кладуть до гробу;

• коли священик очищає чашу – Тіло Ісуса побожні жінки намащують дорогоцінним миром;

• коли священик благословляє людей – Христос зсилає Святого Духа.

Зустріч з Любов’ю і Терпінням Розіп’ятого Ісуса на Службі Божій неможлива без відкритості нашого серця на Спасителя, без нашої любові до Нього, бо Він полубив кожного з нас від віків. Що ми можемо зробити, щоб зустрітися з Любов’ю і Терпінням Розіп’ятого Ісуса на Службі Божій? Перш за все, необхідно навчитися любити Спасителя просто, як маленька дитина, котра любить свого батька і не боїться його, бо відчуває, що люблена ним. По-друге, необхідно навчитися любити Христа з великим довір’ям, знаючи, що кожен з нас дорогий Його Серцю, бо хто цілковито покладається на Ісуса, той завжди матиме блаженний мир у серці. Потретє, необхідно навчитися любити Серце Ісуса, бо Воно – вірне віддзеркалення Його земного життя, Його дороги Любові та Терпіння. Якщо ми по-справжньому полубимо Ісуса, то все прийде само: і винагородження за отримані зневаги, і любов до ближнього...

Чи ж готові ми на таку зустріч з Любов’ю і Терпінням Розіп’ятого Ісуса під час Служби Божої? На це запитання може дати відповідь лише серце кожного з нас!

Матеріали зібрав
і опрацював
Роман Дерев’яно

Діти Непорочної

2004-ий — РІК ЮВЛЕЇВ

2004-ий рік проголошений Вселенською Церквою роком Пресвятої Діви Марії. Для України ж — це рік знаменних ювілеїв, адже у ньому виповнюється сто років від дня смерті матері Митрополита Андрея Шептицького — графині Софії з роду Фредро (17. 04. 1904), яка похована в родинній каплиці у с. Прилбичі, 20 років від дня смерті Патріарха Йосифа Сліпого (7. 09. 1984) і 60 років від дня смерті Митрополита Андрея Шептицького (1. 11. 1944). З цієї нагоди УГКЦ проголосила 2004-ий рік роком безперервних молитов за прославу Слуг Божих Андрея Шептицького і Патріарха Йосифа Сліпого. Беатифікаційний процес Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького розпочався 1958 р. у Римі і триває вже 45 років. Тому Глава УГКЦ Блаженніший Любомир Кардинал Гузар на своїй проповіді в архикатедральному соборі св. Юра у Львові наголосив на необхідності наших молитов за прославу Слуги Божого Андрея. Зупинився і на постаті Патріарха Йосифа та інших подвижниках, котрі спочивають у крипті. Сама ж Божественна Літургія, відслужена у храмі та приурочена 103-ій річниці інсталяції Митрополита Андрея Шептицького на Галицький митрополичий престол у Львові, згуртувала навколо його постаті, світоча духа, численних гостей. Ними були єпископи різних єпархій УГКЦ, і настоятелі Чинів та монастирів, ректори духовних семінарій, паломники з Тернополя й Золочева, діти зі львівських шкіл разом із своїми учителями. А поряд з ними — шанувальники Ми-

*Митрополит Андрей Шептицький
на балконі Національного музею у Львові. 1930 р.*

трополита Шептицького. У крипті вірні відмовили молитви за його прославу та запалили свічки від символічної свічки з його гробу. Тут організована й виставка реліквій

Митрополита Андрея, — речі, які він носив на собі і якими користувався, як-от: сакос, омофор, митрополича мантія, милиці, нотний зошит, Євангелія, хрест, при-

везений Шептицьким з Єрусалиму у 1906 році, в який умонтований камінь з Голготи, з того місця, де вмирав Ісус Христос.

Упродовж року проводитимуться відповідні урочистості з нагоди згаданих ювілеїв у кожній єпархії та екзархаті УГКЦ, організовуватимуться прощі до родинних сіл Митрополита Андрея Шептицького – Прилбич (17. 04. 2004; 28. 04. 2004; 29. 04. 2004) та Патріарха Йосифа Сліпого – Заздрості (7. 09. 2004), а також до Зарваниці. Згідно з рішенням Синоду єпископів, у 2004 році львівське телебачення транслюватиме документальні фільми про Митрополита Андрея Шептицького та Патріарха Йосифа Сліпого, які ознайомлять громадськість із життям і діяльністю подвижників. У лютому заплановано провести день покликань в молодіжних осередках єпархії УГКЦ. У проектах святкувань – урочисті академії, конференції, семінари, конкурси, організовані серед молоді та студентських середовищ на кращій художній, музичній і поетичній твір, присвячений Митрополитові Андрею та Патріарху Йосифові. У червні цього року з нагоди 3-ої річниці зустрічі української молоді з Папою на Сихові відбудеться конференція, тематика якої буде розроблена на основі послань до молоді Папи Івана Павла II, Митрополита Шептицького та Патріарха Йосифа Сліпого. В комісії зі справ катехизації при Патріаршій курії УГКЦ для дітей різних вікових категорій буде проведено олімпіади на парافیальному, деканальному, єпархіальному та митрополичому рівнях на тему: “Основи християнської моралі”. Підсумковим етапом

олімпіади на митрополичому рівні 13 грудня завершаться урочистості з нагоди ювілейного 2004 року.

Молитва за прославу Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького

О мій Боже! З глибини моєї душі віддаю поклін Твоїй безмежній Величі. Дякую Тобі за ласки й дари, якими Ти наділив Твого вірного Слугу Митрополита Андрея Шептицького. Прошу Тебе, прослав його також і на землі. Благаю Тебе, за його посередництвом, уділи мені у Своєму батьківському милосерді ласку (*сказати намірення*), про яку Тебе покірно молю. Амінь.

Людей, які зазнали б повного зцілення від невиліковної фізичної недуги через заступництво Митрополита Андрея Шептицького, просимо надіслати інформацію про цей факт на адресу:

Постуляція в справах
беатифікації та канонізації
Слуги Божого Митрополита
Андрея Шептицького
пл. Соборна, 3 а
79008, м. Львів
Україна

Для тих, хто проживає в Західній Європі, про чудо оздоровлення за заступництвом Слуги Божого Андрея Шептицького слід писати на адресу:

Sua Eccellenza Rev.
Glib Lonczyna
Via Boccea, 478
00166 ROMA
Italia

Молитва

“Перед Твоїм Хрестом, Ісусе Христе, стаю разом з Твоєю Ма-

тір'ю, яка є нашою Матір'ю, зі св. Йосафатом і св. Катериною зі Сієни, нашими Покровителями, та передаю Тобі в опіку усю мою родину.

Допоможи їй, Господи, розпростися широко й у всіх поколіннях служити Тобі вірно. Дай їй християнських матерів, які привчили б своїх дітей до Твоєї служби.

Дай їй батьків, щоб вони відважно визнавали Твою святу віру й жили в душі Твоїх законів. Нехай за неї гинуть, як св. Йосафат, як Катерина зі Сієни на Заході, так вони на Сході хай боряться за визнання Твого Намісника.

Зволь, о Господи, покликати з нашої родини священиків, апостолів, мучеників, святих. Не нам, Господи, не нам, але Твоєму Імені дай хвалу в нас і через нас, як даєш хвалу Імені Твоєму в законах та через закон.

Твоїм законом учини нашу родину, покликаючи в кожному поколінні кількох її членів до служіння на Твоїх Престолах.

Дай їй духа любові, яку приказуєш синам Василія, духа ісповідництва, котрим відзначалися сини Венедикта, духа вбожества, визнавцем якого був улюблений Тобою св. Франціск, духа покорий послуху, котрим служили Тобі сини Ігнатія, духа милосердя, зразок якого Ти дав у св. Вінкентії.

Прийми, Господи, й вислухай оцю молитву, складену в руки Твоїх Святих, наших Покровителів. Амінь.

Прилбичі, 28 травня 1888 року. Роман Шептицький”.

(Ця молитва була написана майбутнім митрополитом у день його від'їзду з рідного дому на служіння Богові в монастирі).

с. Володимира Максимів, ЧСВВ

ТЕЛЕГОНІЯ

або таємниця спадковості

Що таке телегонія? Міф, створений генетиками наприкінці минулого століття? Чи, можливо, одна із нерозгаданих таємниць спадковості? До речі, досить таки невігідне явище для суспільства.

Люди, які вступають у шлюб, прагнуть мати потомство саме від свого партнера. Діти народжуються, але деколи... вони – наче нащадки іншої раси, поведінки й характеру, невласливої або чужої подружжю та його предкам. Як наслідок цього, батьки і діти ніби нерідні: відчують один до одного відчуження, або що гірше – ворожість. А тоді суспільство

здригається від фактів дітовбивства, кількості покинутих напризволяще й нікому непотрібних дітей. Та згодом і самі ми стаємо жертвами підліткової злочинності, байдужості й жорстокості синів та доньок.

Часто помічаємо неприродні моменти, коли у доброго, уважного, працьовитого, шанованого всіма і люблячого батька нема контакту зі сином. Більше того, син більше тягнеться до матері, якою б та не була чи який спосіб життя не вела. Зроблю спробу частково пояснити це явище. Розглядувана проблема присвячена тим, хто хоче мати *своїх дітей*.

150 років тому селекціонери коней, які займалися виведенням нових порід, вирішили схрестити коня зі зеброю. Ці спроби залишилися невдалими: не відбулося жодного зачаття ні у кобил від самців зебр, ні навпаки: у самок зебр із породистими жеребцями. Про ці досліді було забуто. Проте через декілька років після спарювання породистих жеребців і матерів-чистокровок, які багато років тому брали участь у експерименті, почали народжуватися лошата з дивною, схожою на зебр окраскою. Як могло так статися, що не запліднивши від зебри, народивши

Світлина Михайла Марківа, м. Миколаїв

декілька разів підряд породистих коней після зведення із самцем зебри, кобила раптом народила чужака. Приголомшений науковий світ назвав це явище *телегонією*.

Досліди професора Флінта, Фелікса Ледантека та інших учених, проведені над різними тваринами, підтвердили цей феномен. Фелікс Ледантек написав книгу “Індивід, еволюція, спадковість і неодарвіністи” (М., 1889), де у главі “Телегонія, або вплив першого самця” описав проведені досліди (с. 244). Не здивувалися лише собаководи-практики, бо з давніх-давен їм було відомо про те, що коли породиста самка вперше спарується з непородистим самцем, навіть якщо у неї не буде від нього щенят, у майбутньому від неї не слід сподіватися породистих нащадків. Нині це відомо кожному собаководові. Здивовані сучасники поставили питання перед фізіологами: “Чи не поширюється цей ефект телегонії на людей?”

Після багаторічних численних різнобічних дослідів учені встановили: так, ефект телегонії поширюється і на людей, ба навіть у більш вираженій формі, аніж у тварин!

З цього моменту, згідно бажання деяких зацікавлених осіб, ці досліді були припинені, результати засекречено і втрачено. Таємниця не може залишатися вічною, особливо у науці. Швидкий розвиток у XX столітті комунікативних зв'язків між людьми, країнами, континентами та їхньою сексуальною нерозбірливістю й без-

принципністю, що їх супроводить СНІД і народжуванням мутантів, самогубствами та вбивствами на ґрунті народження “не своїх” (дивних) дітей, знову змусили вчених пригадати про телегонію.

Відомо, що після всіх міжнародних фестивалів, на усіх будовах і поза ними, частково як наслідок культивованої сьогоднішнім режимом наркоманії, порнографії й проституції, наші доньки через декілька років після позашлюбних зв'язків або їхні внучки від своїх теперішніх білих, генетично здорових чоловіків почали народжувати дітей, не схожих ні на батька, ні на матір. Причиною їхнього народження стала генетична мутація хромосомного ланцюга внаслідок одноразового, а тим більше неодноразового дошлюбного зв'язку – винуватця сімейних трагедій. Телегонія довела, що передаються не лише зовнішні ознаки сексуального партнера, але й внутрішні.

Цей небезпечний фактор телегонії попереджує прихильників убивчої точки зору про необов'язковість збереження незайманості, пояснюючи це тим, що тоді дівчині важче вийти заміж, або дівочу незайманість тлумачать як ознаку сексуальної чи іншої неповноцінності, морально-генетичної небезпеки.

Телегонія довела, що незайманість дівчини – поняття морально-генетичне та особливе для чоловіків і жінок, які хочуть мати і можуть виховати *свою*, а не чужу дитину, які прагнуть мати сина, доньку, котрі б ро-

зуміли, любили свого батька та не сприймали його як чужого.

Результати телегонії показали, що важливим є і те, хто й ким були сексуальні партнери у дівчини чи жінки до шлюбних стосунків та пологів. Сексуальний зв'язок жінок з кожним із її партнерів призводить до мутації родової генетики, а отже, поступово змінює її та її юридично законного чоловіка родослівного та національного виду.

Кожний непотрібний зв'язок жінки, незважаючи на кількість таких зв'язків – це бич, яким вона б'є себе, свою долю, життя своїх доньок, онучок, породжуючи сімейні трагедії, вбивства і самогубства, відчужених чи ворожих батькам нащадків.

Результати телегонії доводять, що тут приховувати: “дівчата-дошлюбні жінки”, особливо з числа повій, диких чи зорганізованих у “ескорт-послуги”, щоразу частіше дарують своїм “законним улюбленим” окриті гріхи й трагедії дошлюбних статевих зв'язків наркоманів, токсикоманів, гомосексуалістів чи психічно неповноцінних дітей, які, в результаті доброго виховання, зовнішньо наче люблять, а внутрішньо відчужені чи сповнені ненависті до своїх батьків.

Дівоча честь і подружня вірність – це генетична основа сімейного щастя та щастя майбутнього батьків й їхніх дітей. Вона є фундаментом фортеці не лише сімейних устоїв, але і генетичної наступності здоров'я та благополуччя сім'ї, нації і держави.

Саме тому всі основні релігії світу вимагають зберігати не

лише мораль дівочу й юнацьку, але чоловічу і жіночу, зміцнювати її в родині та державі.

Насильство вважається тяжким кримінальним злочином, часто карається смертю.

Ефект телегонії був відомий і нашим предкам, які карали блудниць, вимащуючи дьогтем ворота, били коло стовпу сорому, каменували. Ось чому багато

народів жорстоко карають своїх блудниць, вербуючи повій через роботодавців з Європи і Росії, України та Білорусії, якої національності вони б не були. Явище телегонії – це те, що повинно змусити нас, чоловіків, замислитися над тим, чи *свою* дитину ми виховуємо, чому вона сприймає нас із відчуженням, ворожістю, навіть незважаючи на

наше прекрасне доброзичливе ставлення до неї у процесі виховання. І чи не самі ми винні в тому, що при вступі у законний шлюб зневажаємо порядних, чистих незайманих дівчат своєю неувагою, підштовхуючи цих дівчат і вірних дружин до стягнення трагедій на нашу голову.

Цінуйте та бережіть дівочу честь і вірність (якщо треба, то й зброєю) від заїжджих любителів “малини-сунічки”, від работорговців “ескорт-послуг” та сутенерів, від розтліюючого впливу журналістів і діячів мистецтва – демократичних сексуальних поціновувачів загально-людських вартостей.

Телегонія попереджає нас, кожного... моральність у статевих стосунках чоловіка і жінки – поняття генетичне, а отже, депутати представницьких органів повинні підвести законодавчу базу для його підкріплення, посилити боротьбу проти фізичного та інформаційного сутенерства, проституції.

Основний висновок телегонії: чим більше у жінок допологових сексуальних зв'язків з різними чоловіками, тим сильніше засмічений ними її хромосомний ланцюг і тим менше у неї шансів народити улюбленому чоловікові його генетичне дитя. Тому “дівоча честь” – поняття морально-генетичне, а дівочість – ознака генетичної чистоти при відповідних морально-міцних, строгих устоях старших жінок сім'ї.

Валерій Бочкарьов,
кандидат історичних наук
Переклад з російської Анни Шрамко

РЕКОЛЕКЦІЇ У ПІДГІРЦЯХ 2003 РОКУ БОЖОГО

З Божого благословення 30. 12. 2003 р. Б. закінчилися реколекції у Василянському монастирі в Підгірцях. На духовні науки, котрі розпочалися 4. 05. 2003 р. і проводилися кожного тижня, учасники реколекцій приїжджали з усіх куточків України.

Мета реколекцій – віднова християнського життя, глибше пізнання Господа Ісуса Христа і Пречистої Диви Марії. Реколектанти, з ласки Святого Духа, усвідомили собі місійне завдання Церкви у цьому світі, прийняли “Молитовну боротьбу” за навернення, духовне пробудження і захорону України. А девізом їхнім стали слова:

“Україну не захоронить ніхто, лише Господь Бог. Проте Він цього не зробить без тебе!”

У реколекціях взяло участь більше 800 чоловік, серед них – багато інтелігенції й молоді. Ось деякі статистичні дані:

К-кість осіб

Лікарі (медперсонал)	68
Вчителі	121
Підприємці і директори фірм	19
Юристи	8
Економісти	18
Працівники банку	5
Інші спеціал. з вищою освітою	72
Духовні особи	29
Студенти/учні	63/41

разом	444
Пенсіонери	108
Інші	253

Свідчення деяких учасників реколекцій

“Слава Ісусу Христу!

Безмежно вдячна Святому Духу, що просвітив мене, Ісусу Христу, що оновив мене, Матері Божій, що привела мене в цю святу обитель. Господь Ісус дав мені силу змінити те, що можу змінити, і душевний спокій, аби змиритися з тим, чого змінити не можу. На реколекціях я вповні зрозуміла, що заслуги Ран Ісуса можуть стати і моїми заслугами. Одночасно Ісусові Рани, Його Кров і смерть – це самотність моя надія, моє

*Михайлівська церква XVIII ст.
(с. Підгірці, Бродівський р-н, Львівська обл.)*

спасіння. Прославлятиму Тебе, Ісусе, в Трійці Єдиний по всі дні мого життя, і прибігатиму під Твій святий Покров Маріє, моя Мамо.”

Львів'янка Мирослава

“З Божої ласки, завдяки реколекціям могла пізнати чорноту своєї душі і велику любов Господа Ісуса Христа до мене, грішної, та Його бажання витягнути мене з гріховного болота.

Боже Милосердний, помилуй нас, грішних.”

Надія

“Моїм бажанням було і зараз є внутрішньо змінитися, скинути з себе стару людину, кардинально змінити своє життя. Дуже хочу стати кращим в очах Божих, Йому подобатися; бути

Діти Непорочної

всім задоволеним – і коли добре, і коли погано на серці... Ісус і Марія прагнуть, щоб їх прийняв до свого життя та був повний сили у Дусі Святому...

Боже, помилуй усіх нас і цілий світ та приведи всіх людей до Неба. Щиро благаю Тебе, збільши в нас живу Віру, тверду Надію і гарячу Любов. Амінь.”

Дудка Ігор

“Слава Ісусу Христу!

Я перебувала на реколекціях з 31. 08. 2003 р. Б. по 5. 09. 2003 р. Б. Прошло 5 тижнів, і знову мала нагоду помолитися в цій святій обителі. За цих п’ять тижнів відчула, що повністю пройшли алергія і болі в суглобі правої ноги. Свідчу перед Богом, що жодної лікарської допомоги я не приймала. За все це дякую Господу Ісусу, Який є лікарем моєї душі й тіла. Змінилися, покращали і родинні стосунки. Мій чоловік сам виявив бажання піти до сповіді і прийняти св. Причастя.

Святий Дух зійшов на багатьох людей України після реколекцій. Можу це засвідчити з прощі до Страдча. Де моляться люди, там спливає і Божя ласка.

Такі реколекції потрібні всім, кожній родині, у кожній парафії... Дякую Господу Богу, що зіслав нам ласку відчути силу молитви й силу Своєї любові.

Г. Чава-Кизима, м. Дрогобич

“До цього часу я думав, що майже святий; не знав своїх гріхів, не визнавав їх, був гордий, самолюбний, егоїстичний і т. п. А це не так, я дуже грішний. Було б дуже добре, якщо б такі реколекції проводилися частіше і не лише тут, але й у наших церквах. Я дуже хочу, щоб мені помагала Пречиста Діва Марія і Святий Дух з’єднатися з Господом Ісусом Христом, і щоб Він вів мене цією праведною дорогою життя. Аби я навчився слухати Боже Слово, Його настанови. Боже, поможи мені!”

Ігнат Андрій, м. Львів

“Свідчити Христа – велика Божя ласка. Це для християнина – постійна Пасха.”

Отець Ярослав Царик, м. Броди

“Подяка Господу Богу за велику ласку – прийти в цю обитель й пережити – померти для гріха, а воскреснути в Христі Ісусі й обновитися в благодаті Св. Духа.”

Отець Цінцірук

“Я мала проблеми з молитвою. У моєму житті бракувало часу перебувати з Богом. Робила спроби молитися, але невдало. Тепер розумію, що душа моя була “міцно закрита корком”. Тут на реколекціях Господь допоміг мені відкритися, а потім узяв мене за руку і “попровадив до своїх палат”. Заспокоїв моє серце, втихомирив думки, обмив мене з бруду гріхів, полікував мою душу, звільнив з кайданів, що залишилися від колишніх окультних практик. Дуже дякую Господу Богу, що відкрив мені Правду, яка зробила мене вільною. Буду старатися не змарнувати дарів Св. Духа.”

Зоряна, м. Львів

“Під час канонічної візитації 27 жовтня 2003 р. Б.

Дай Боже сили і мудрості виконати Твою місію усім людям.”

Ієром. Йосиф Будай, ЧСВВ, Протоігумен

Плоди духовних реколекцій

Найбільшою радістю є те, що люди, які побували на реколекціях, створюють молитовні групи і моляться “Молитовну боротьбу”. Це – програма для всіх християн, яку вони можуть реалізувати в своєму житті. Коли триватиме така безперервна молитва, Господь Бог дасть Свою ласку для духовного пробудження України. Спільні молитовні зустрічі, розмови, свідчення та спільне читання Божого Слова допоможуть цим людям жити вірою в Бога та віддати в Його руки усе своє життя – з турботами та радощами.

Молитва до Святого Духа

(Відмовляється о 9.00 год.)

О 9. 00 годині, в часі П’ятидесятниці, на Пречисту Діву Марію та Апостолів зійшов Святий Дух (пор. Ді. 2, 17). У цьому часі ви

також Його прийняли. Тепер пригадуємо собі цю подію і просимо, щоб Ісус знову наповнив нас своїм Святим Духом.

Прийди, Святий Духу (7 разів). Царю Небесний...

Слава: І нині:

Ангел Господній

(Відмовляється о 12. 00 год.)

У цю годину пригадуємо собі Благовіщення Пречистої Диви Марії. Знову виконуємо останню волю Ісуса Христа на Хресті: "Ось Матір твоє ". Тепер кажемо Богові своє "Так " і приймаємо Марію таким же способом, як учень під Хрестом, в себе – до своєї особистості.

Ангел Господній благовістив Пречистій Діві Марії, і зачала Вона від Духа Святого.

Богородице Діво...

Ось Я, рабиня Господня, нехай Мені станеться по слову Твоєму.

Богородице Діво...

І Слово сталося тілом, і оселилося між нами.

Богородице Діво...

Пресвятая Богородице, молися за нас.

Благодать Твою просимо, Господи, вплий у серця наші, щоб ми від Ангела спізнавши вочленення Христа Господа, Його стражданням і Хрестом були доведені до слави світлого Воскресіння. Благодаттю Господа Ісуса Христа, якому належить честь і слава навіки вічні. Амінь.

Слава: І нині:

Молитва до Ісуса Христа (Відмовляється о 15. 00 год.)

У цю годину Господь Ісус Христос помер за наші гріхи. Це година Божого Милосердя (пор. Лк. 23, 44-46). Молимося до п'яти Ран Христових.

Ісусе, Ісусе, Ісусе, помилуй мене, грішного! (5 разів).

Слава: І нині:

"Слава Ісусу Христу!

Звертається до вас парафіянка греко-католицької церкви Покрови Пресвятої Богородиці з м. Вінниці.

Дякую Господу Богу, що сподобив мене побувати на реколекціях у Підгірцях, які є незабутніми, дають силу і наснагу в боротьбі за Божу справу духовного навернення України.

З Божою допомогою в нашій парафії маємо одну молитовну спільноту, і вже почала формуватися друга. Перша наша 10-денна молитовна сторожа була присвячена молитвам за охорону родини, оскільки майже всі члени молитовної спільноти мають проблеми з дітьми, а тим більше, що 2003 рік був проголошений Святейшим Отцем роком родини.

Поки що в нашій спільноті нема молоді, але в парафії є багато молодих людей, яких, сподіваємося, з Божою поміччю, залучити до молитовної боротьби.

Які по всій Україні, так і в нашій парафії маємо багато проблем. Отже, молитвами будемо боротися за розв'язання цих проблем, за єдність у парафії, за припинення поширення сект, яких у Вінниці дуже багато.

Після реколекцій у Підгірцях я написала листа до Полтави, де колись проживала, і розповіла про суть молитовної сторожі. А вчора отримала відповідь, що полтавська громада Свято-Миколаївської церкви Київського Патріархату вже створює свою молитовну спільноту за згодою свого настоятеля о. Олександра.

Дуже прошу помолитися за цю громаду з Полтави, щоб Господь дав їм силу в боротьбі, укріпив і оборонив їх.

Черкасова Наталя,

м. Вінниця

4 листопада 2003 р. Б.

Такі молитовні групи вже діють в багатьох містах України: Львів, Тернопіль, Івано-Франківськ, Вінниця, Броди, Дрогобич.

Запрошуємо всіх християн до створення молитовних груп і спільної молитви!

Там, де люди моляться, там діє і сходить Божя ласка!

Отці Василіяни

Підгорецький монастир

ЧСВВ

Діти Непорочної

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

I “Слава Ісусу Христу!” Шановна редакціє!

Давно збиралася написати вам листа, щоб подякувати за благородну справу голошення Божого Слова в цей нелегкий для України час, підтримку Божої віри, любові у наших душах і сповіщення нам про нові об’явлення Матері Божої, Пресвятої Родини на українській землі, якої Господь відвів особливу місію. Як і більшість з нас, спочатку закінчила технікум, згодом Київський інститут культури і трудилася на ідеологічній ниві. Тепер знаю, що так розпорядився Господь, аби без партійних шкіл мене обрали секретарем райкому партії, де я працювала майже десять років. Душею відчувала, що партія несправедливо відкинула Божі заповіді, Церкву, все духовне, без чого неможливо обійтися чесним людям. Коли настав горбачовський період, я подала заяву і перейшла на іншу роботу, забравши Біблійний довідник Гелля та Новий Завіт, який нам дали в райкомі. Я почала уважно вивчати Боже Слово. Вийшла із лав партії, пішла в церкву до сповіді, до святого Причастя, покалася перед Господом і живу Божим життям. Ми з чоловіком одразу пішли на пенсію, живемо скромно, але багато духовно. Дякую Богові за Його ласки. Хочеться сказати усім людям, щоб більше вірили і довіряли Всевишньому. На

превеликий жаль (як зазначалося в журналі “Діти Непорочної” № 6, 2003.), немає віри як серед людей, так і серед священників особливо щодо з’явлень Матері Божої на Закарпатті в урочищі Джублик, біля Дрогобича, Гошівського монастиря, де я буваю на нічних адораціях і відчуваю Їхню присутність.

Біля Ісуса у Страдчі

Господь нам хоче допомогти, об’єднати всіх християн, а ми ворогуємо. Люди добрі! Опам’ятаймося, поки не пізно, повернімось серцем до Бога й ближнього свого, несім у світ Божу Любов, і Господь спасе нас від катастроф та війни.

А ваш журнал чекаю з нетерпінням. На кожній сторінці – цікава інформація. Спасибі вам усім. Надто вболіваю за благородні справи читачів, зокрема Ганни Філомени Гай-

воронської про побудову василіянського монастиря на Луганщині, Божих храмів (греко-католицьких) на Миколаївщині, Херсонщині, бо це перші церкви Київської Русі. І ще хочу сказати усім читачам: я підтримую думку Філомени Гайворонської з Луганщини, що “віра сильніша за отруту” гадюки (“Д. Н.” із № 6). Господь лікує всі найтяжчі хвороби, коли ми віримо Йому і щиро молимося. Через ваш журнал хочу подякувати Господу Богу у Пресвятій Трійці Єдиному, Матері Божій, св. апостолу Юді Тадею, усім Святим покровителям за прощення, оздоровлення і спасіння нас, наших дітей, онуків і нашої рідної України.”

*З повагою і любов’ю
до всіх вас
Віра Кобинець,
с. Вигода
Долинського р-ну
Івано-Франківської обл.*

II Від “Лиця Твого, Господи, судьба моя іде”

Христос родився! Дорога редакціє!

Хочу розповісти про ласки, які одержала з волі Божої.

Ще у ранньому дитинстві я дуже занепала і зовсім молодою захворіла туберкульозом, здавалося, невиліковною хворобою. З лікарні разом із старшими жінками ходила до каплички Матері Божої в с. Острів.

Діти Непорочної

Пила там цілющу водичку, молилася й просила в Бога здоров'я. Мати Божа вислухала мою молитву, і Всемиловитий Господь зцілив мене: повністю видужала за недовгий період.

Невдовзі до мене прийшла велика радість – я народила дитину, яку чекала 9 років... Але після важких пологів сильно втратила пам'ять. Я навіть не пам'ятала, коли повинна годувати дитину. І тому більше року кожен день і кожну годину годування дитини я змушена була собі записувати. Годувала дитину й заливалася гіркими сльозами...

Минуло півтора року, і зласки Божої, моя пам'ять почала відновлюватися. Я далі продовжувала успішно працювати на відповідальній роботі.

Кілька років тому до моєї домівки знову підкралося невимовне горе, яке значно відбилося на моєму здоров'ї: знову почала втрачати свідомість і ходила, наче напівмертва. Я пролила море сліз, зазнала багато страхіть і розчарувань, шукала щастя у безбожних людей, але не знаходила його, плакала і падала під жорстокими ударами долі... Я часто молилася. І знову на допомогу мені прийшли Ісус і Марія. Пройшовши перший раз Страдецьку Хресну Дорогу, я народилася “втретє”, абсолютно здоровою й щасливою. І коли я пройшла крізь каменоломні свого життя, чітко усвідомила, що від “Лиця Твого, Господи, судьба моя іде”...

Оглянувшись на свій пройдений життєвий шлях, поба-

чила, що полотно мого життя виткане червоними і чорними нитками. Насправді, в невдачах є свої удачі, в нещасті – велике щастя, у горі – радість, а у немочах – сила. Життя дуже складне і часто – з багатьма невідомими. Але Всемиловитий Господь любить усіх нас і, посилаючи важкі випробування, навчає нас, земні грішні створіння. Бо тільки в стражданні людина задумується над істинним смыслом свого життя, щоб не загубити вузьеньку доріжку, котра веде до Бога, серед широких земних доріг – блага, ситості, розкоші.

Господь зцілив моє тіло й душу і поставив на ноги на очах у всіх смертних не для того, що Він мене любить більше за інших, а тому, щоб показати, що Він є, що Він – наше Світло і наше Спасіння, і наше життя лежить на Його могутній долоні... І не ображайтеся на Бога за тяжкі випробування, бо саме у випробуваннях, у горі людина знаходиться ближче до Бога й добріша до свого ближнього. Ніколи не падайте духом, бо Господь любить усіх вас!

Упродовж свого життя людина пильно шукає Всевишнього. Його прагне моя душа і серце, зболене та зранене життям. Пройшовши через бурі й життєві тривоги, я сприймаю свої хвороби і терпіння не як кару, а як Дар Божий – дар Любові, дар зцілення. Бо, насправді (повірте мені, грішній), страждання очищає душу людини. А плодом терпіння є

радість... Терпіння послані мені для прослави Господа Бога – нашого Спасителя і Творця.

Я складаю сердечну подяку Пречистій Діві Марії та Її Єдинородному Сину за їхню велику Любов і Милосердя, за всі ласки і терпіння.”

Ганна,
м. Тереховля
Тернопільської обл.,
14 січня 2004 р. Б.

III

“Слава Ісусу Христу!

Я, Катерина Оприск, проживаю у с. Вербіж Миколаївського р-ну на Львівщині. Складаю подяку Господу Богу, Матері Божій, Святому Духові та Отцям Василям Підгорецького монастиря. У монастир мене привезли машиною, адже я була настільки хвора, що не могла навіть сама лягти на ліжко. А коли переверталася, кричала від болю. Коли відбула реколекції, святу Сповідь, приступила до святого Причастя, прийняла Ісуса Христа за Свого Царя і Матір Божу за Свою Матір, а Святого Духа для оздоровлення душі і тіла, то вже у монастирі відчула полегшення, і з Підгірців добиралася самотійно маршрутними таксі. А через декілька днів після повернення з реколекцій зовсім видужала. Ще раз щиро і сердечно дякую о. Самуїлу, о. Роману та іншим духовним особам Підгорецького монастиря за їхнє жертвове служіння Богові й нашому народові.”

Катерина Оприск

Діти Непорочної